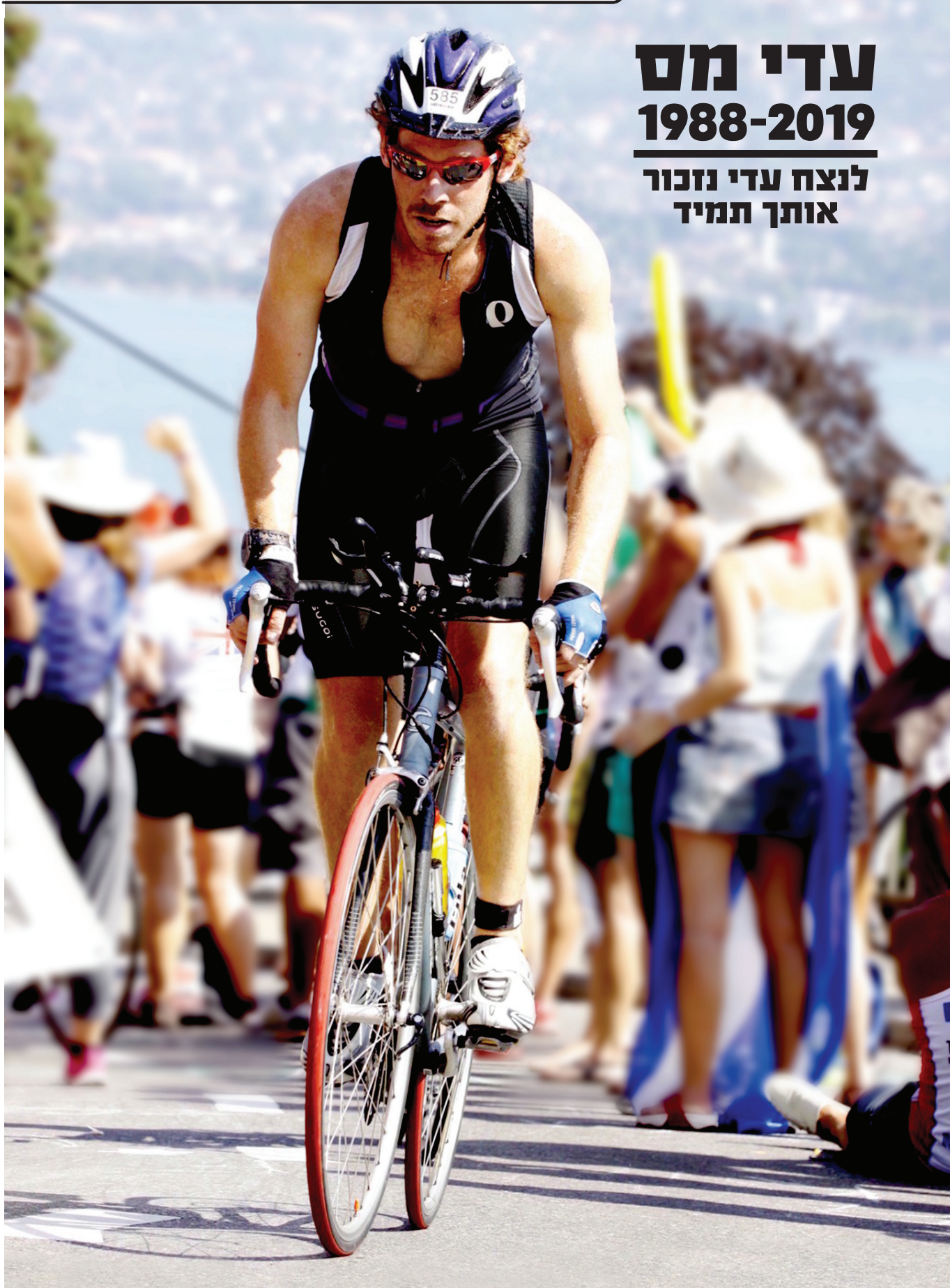

עדי נמס 1988-2019

לנצח עדי נזכור
אותך תמיד

Let Be it Be

John Lennon, Paul McCartney

When I find myself in times of trouble,
Mother Mary comes to me
Speaking words of wisdom, let it be
And in my hour of darkness she is
standing right in front of me
Speaking words of wisdom, let it be

Let it be, let it be, let it be, let it be
Whisper words of wisdom, let it be

And when the broken-hearted people living
in the world agree
There will be an answer, let it be
For though they may be parted, there is
still a chance that they will see
There will be an answer, let it be

Let it be, let it be, let it be, let it be
Yeah, there will be an answer, let it be
Let it be, let it be, let it be, let it be
Whisper words of wisdom, let it be

Let it be, let it be, let it be, yeah, let it be
Whisper words of wisdom, let it be

And when the night is cloudy there is still
a light that shines on me
Shine until tomorrow, let it be
I wake up to the sound of music, Mother
Mary comes to me
Speaking words of wisdom, let it be

Let it be, let it be, let it be, yeah, let it be
There will be an answer, let it be
Let it be, let it be, let it be,
Whisper words of wisdom, let it be

תוכן העניינים

3	פרידה מעדי מס
11	מן המזכירות
14	עצמאות כלכלית בקיבוץ במסלול צעירים
15	דיווחים מועדת משק
19	דיווחים מהנהלת קש"ת
22	שלמה אייזנר - סיפור חיים
23	חידת שעון המוטלת שנמצא במועדון
24	מהנעשה בנעורים
25	סיכום ביניים של החופש הגדול בחברת הילדים
26	ראיון עם שלמה כתר לאחר סגירת ת.ל.ם
29	הרהורים על טענות קש"ת
30	געגועים לבית ראש הממשלה - סיפור קצר
32	חסידה שבגופה נעוץ חץ פתרה תעלומה
33	ברכות ואיחולים
33	עובר ושב
34	להב חד - מפנקסו של צ'יפו

**קיבוץ מעברות אבל
על לכתו בטרם עת של**

עדי מס ז"ל

**ומשתתף בצערה של המשפחה:
ענת, יהושע, חן, לירי, רן
והמשפחה המורחבת**

קיבוץ מעברות אבל על מותו של

שלמה אייזנר ז"ל

**ומשתתף בצערה של המשפחה:
חני, יהושע, דני, דורית,
הנכדים והמשפחה המורחבת**

"ידיעות מעברות" - דו שבועון

עורך: אורי בן-שואל

חברי המערכת: ענבל נקש, ערן שבתאי

עיצוב גרפי: שמעון ברקוביץ

כתובתנו: iton.maabarot@gmail.com

פרידה מעדי מס

משפחת מס היקרה - ענת ויהושע, חן, לירי ורן וכל המשפחה המורחבת.

בימים קשים אלה אנחנו מתוודעים לפרטים רבים על עדי ועליכם, משפחת מס המורחבת שחיה שנים רבות במעברות. הופעותיו של רן בתקשורת ודבריו המרגשים על אחיו התאום חשפו לעיני כל את שידוע לנו במעברות מזמן - את דבר היות משפחתכם שורשית וערכית. ארבעה ילדים שצמחו כאן במעברות, שניים מהם תאומים שובבים. החינוך שקבלו בביתכם, ענת ויהושע, ניכר בכל. מודעות אנושית ופוליטית, אכפתיות וחמלה, נחישות ולמידה. לא מובן מאליו, להתחנך בחינוך הקיבוצי, ולטפח ייחודיות ועצמאות מחשבתית.

בשורשים העמוקים שהענקתם לעדי ולאחיו, בדבקות במטרה, וברצון להגיע לפסגות של עשייה - ניתן להבחין במיוחד בימים שאתם עוברים עכשיו. סבא דן ז"ל כרת ברית עם אדמת ישראל וניתן לראות בסיפור חייו את השתרשות המשפחה בארץ ובקיבוץ. בחייו היו אין ספור תחנות של עשייה בענפי הקיבוץ ובקבוצים צעירים, בהתנדבות ביעדים רחוקים כמו חבש ובורמה ובניהול שרות ההדרכה במשרד החקלאות. דן לא היה רק איש חקלאות אלא גם פעיל תרבות, קרא ולמד והתעניין בתחומים רבים. אין ספק שאתה יהושע שגדלת בקרקע כזו העברת מורשת זו לבניך והם העמיקו שורשים.

עדי לימד את עצמו שפות רבות והיה בקיא בתחומים רבים. בלימודיו שילב את הביולוגיה ולמודי המחשב, והתעניין בנושאים רבים ומגוונים.

סבו השני, אביה של ענת היה רופא, שמעתי את ענת מדברת עליו בגאווה, באהבה ובהערכה השמורים ליחידים סגולה, ממנו ספג עדי את החמלה לבני האדם, את הרצון לעזור, להתנדב ולשפר את חייהם של אחרים ואת השאיפה למצוינות.

מתוך ההספד של מיכאל מס לסבא דן ניתן ללמוד כמה דאג דן לנכדיו ששהו בלבנון וכמה העסיקה אותו הדאגה באיזה עולם יחיו נכדיו. האם ימשיכו לחיות בקיבוץ ואילו פתרונות ימצאו הדרוה הבאים כדי לחיות בקיבוץ שהם רוצים אותו? ניכר בכם, יהושע וענת, שאתם מתמודדים עם שאלות אלו בעשייה ובמחשבה רבה לאורך השנים וציידתם את ילדיכם בארגון הכלים האיכותי ביותר לחיים ולאתגרים שהם מציבים.

עדי, לקח את עצמו להתמודדויות וגבהים שהם נחלתם של מעטים. שעט קדימה ולמעלה במלוא העוצמה. בדרכו המיוחדת טמונים אומץ וכוחות שימשיכו ללוות ולחזק אתכם בהמשך.

בשם כל בית מעברות אני מחבקת אתכם על האופן הקשה והבילתי נתפס במוותו הפתאומי של עדי. אני מקווה שהיותכם חלק מהבית הזה יהווה עבורכם מקור לתמיכה ונחמה. זכרו של עדי לעולם יהיה שמור בליבנו.

מירב - בשם כל בית מעברות

עדי. איש הברזל, עם נפש מפלדה ולב מזהב.

אני רוצה לשתף אותכם בחוויה משותפת שהייתה לי עם עדי. אני חושב שדרך החוויה הזו אצליח להעביר, ולו במעט, את הדרך בה תפסתי אותו כל חיי ואת הצדדים הכל כך מיוחדים בו שאני בטוח שלא חמקו מעיניו של איש. אפילו מעיניהם של אנשים שההיכרות שלהם עם עדי הסתכמה ב-5 דקות של שיחה קצרה.

בחודש אפריל 2017 החלטתי שאני רוצה להתחיל להתאמן למרתון וינה שחל שנה לאחר מכן, באפריל 2018. הדבר הראשון שעשיתי כשגמלה בליבי ההחלטה וכשהתחייבתי לתכנית אימונים רצינית ומחייבת, היה להרים טלפון לעדי ולהציע לו להצטרף אליי. טרם התקשרתי, תכננתי היטב את

תכנית הפעולה שלי - אילו משפטים עליי להגיד על מנת לשכנע אותו להצטרף אליי, אילו טיעונים ידברו אליו יותר ואילו פחות וכמו כן, מה תהיה דרך הפעולה במידה והוא יסרב בתוקף. הייתי ממש מוכן להיכנס למשא ומתן קשוח ורציני, כשאין לי ספק שחשבתני על כל מה שאפשר להגיד כדי לשכנע אותו להצטרף אליי. לא הייתי מוכן לוותר עליו.

אזרתי אומץ, וידאתי שאני זוכר את כל מה שאני רוצה להגיד והתקשרתי. זה הלך בערך ככה: "עדי, מה המצב? שומע, אני הולך לעשות את מרתון וינה בשנה הבאה. חשבתני על זה ויכול להיות ממש אדיר אם תצטרף ונעשה אותו ביחד. מה אתה אומר?" נדרכתני, מוכן להיכנס למשא ומתן שעליו התאמתני כל כך הרבה. ועדי, מצדו, לא היה יכול << לפספס הזדמנות לעשות לאדם אחר טוב בלב תוך

בשלב הזה הבנתי שקצת התבדיתי. הסיבה היחידה שבגללה כשהסתכלתי הצידה עוד ראיתי את עדי לצדי, הייתה שהוא החליט שהוא מלווה אותי במירוץ הזה ורוץ בקצב שלי כדי לתמוך בי. "איך יש לו כוחות לדרבן אותי?" שאלתי את עצמי, מנסה לשים לב שאני עוד נושם ולא "מאבד את זה" באמצע המסלול. "כמה כוחות עוד יש לך? ומאיפה הכוחות האלו??" ועדי, בצניעות ובאהבה המוכרות עם החיוך הענק שלו פשוט רץ לידי, מחייך אליי ודואג שאני לא עוצר, תוך שהוא ממשיך לתדלק לי את הביטחון. "עוד קצת רזי. עוד קצת..." כמובן שאת קו הסיום הוא נתן לי לחצות לפניו, כדי שארגיש קצת יותר טוב עם עצמי.

עדי. איש הברזל, עם נפש מפלדה ולב מזהב.

הגענו לרגע האמת, כמה ימים לפני המרתון בווינה. עדי טס כשבוע לפני-כן כדי לטייל קצת בעיר כמו שהוא אוהב. אני נחתתי ביום שישי בערב כשהמרתון יוצא לדרך ביום ראשון בבוקר. "תגיד לי מה אתה רוצה שיהיה בדירה ואני אדאג לקנות את זה" הוא שלח לי בוואטסאפ. סגרנו על ירקות ופסטה וכל השאר יהיה כבר בסדר. יום ראשון בבוקר, מוכנים לצאת לדרך - שולחים הודעות לאמהות עם המספר-חזה שקיבלנו ומעדכנים שהולכים להתחיל ממש בעוד כמה רגעים. "אל תחכה לי, רוץ בקצב שלך." עדי אומר לי. אני, תוך שאני עף לתוך פלאשבק מחצי המרתון בעמק המעיינות, כמעט נחנק לשמע המילים. "מבטיח שלא אחכה לך." עניתי לו בציניות עם חיוך מטופש, "וגם אתה אל תחכה לי - רוץ הכי טוב שלך. לא כל יום עושים מרתון וחבל לפספס הזדמנות לשיא אישי" אמרתי לו.

לאחר "ויכוח" קצר של מי-לא-מחכה-למי, עדי הגיע להחלטה לגבי אופי הריצה. אם לאחר 21 הקילומטרים הראשונים הוא לא יגיע לתוצאה שמאפשרת שיא אישי, הוא יחכה לי בנקודה ומשם נמשיך ביחד. אני כמובן לא ידעתי האם לצפות לפגוש אותו או לא בקילומטר ה-21, מכיוון שתוך 3 דקות מתחילת הריצה כל מה שנשאר לי זה לנשום את האבק שהוא השאיר אחריו.

התקרבותי לקילומטר ה-21, מרגיש טוב ומתקדם יפה - מקווה שהולך לעדי לא פחות טוב מלי. בערך 150 מטר לאחר שחציתי את קו הקילומטר ה-21, תוך שאני שוקע במחשבות על איך הולך לעדי, הרגשתי טפיחה נעימה של כף היד החסונה שלו על הכתף שלי. הסתובבתי אחורה וראיתי את החיוך הענק שלו,

שהוא כובש עוד פסגה, ענה לי בצניעות אין סופית ובאהבה שאפשר היה להרגישה עוברת דרך קו הטלפון: "בטח רזי. אני מצטרף."

אני לא יכול לתאר לכם בכלל כמה גדול היה החיוך שהתפשט על הפנים שלי לשמע המשפט הזה. אני זכיתי! אני הולך לעשות ביחד עם עדי את מרתון וינה!

במהלך השנה שנתורה עד המרתון, שהייתה רצופה באימונים מפרכים, היינו בקשר ווידאנו כל כמה זמן שהצד השני בסדר ושהתכנית שלנו עומדת בעינה. כמובן ששום דבר לא היה יכול למנוע מאיתנו להוציאה אל הפועל. בדצמבר של אותה שנה עשינו ביחד את 'חצי מרתון עמק המעיינות'. זו הפעם הראשונה שעדי ואני רצנו ביחד במסגרת מירוץ כלשהו. לא לקח הרבה זמן בתוך המירוץ עד שגיליתי כמה כוחות חבויים בתוך החבר המופנם והשקט הזה שלי.

את החלק הראשון של המירוץ רצנו כתף אל כתף, כשאני כל כמה שניות מביט הצידה לוודא שעדי עומד בקצב שלי ושהכל בסדר איתו. לא לקח הרבה זמן וגיליתי שאני לא בכיוון בכלל ושלא לכושר של עדי אני צריך לדאוג, אלא לעצמי. איפשהו לפני שנגמר המסלול, אני כבר התחלתי לשלם על חוסר הניסיון שלי, התחלתי "לזייף" והגוף שלי ניסה לרמוז לי שאולי כדאי שאפסיק לפני שאעשה לעצמי נזק. שרירים תפוסים, כאבים בצלעות וכל החבילה. לשמחתי, היה לצדי את הפרטנר האולטימטיבי שמיד זיהה את הקושי והחל לדרבן אותי. "עוד קצת רזי, עוד קצת. הכל בסדר. יש לך את זה."

לשמחתי הצלחתי להתאפס על עצמי ולהגיע ביחד איתו לדירה, שם פגשנו את אחי שהגיע ממינכן ועשה לי הפתעה שתוכננה בערמומיות רבה ביחד עם עדי ללא ידיעתי.

עדי. איש הברזל, עם נפש מפלדה ולב מזהב.

היית כמלאך בין בני האדם. אני לוקח איתי כל כך הרבה ממך ובזכותך. לא אשכח אותך לעולם, חבר יקר שלי.

אוהב וכואב, רזי

"חשבתי על זה רזי", הוא אמר לי, "ואי אפשר לדעת מתי תהיה הפעם הבאה שייצא לנו לעשות דבר כזה ביחד..". איזה כייף לי. כמו שרציתי, אני הולך לסיים ביחד עם עדי את מרתון וינה!

לצערי, פעם נוספת שילמתי מחיר על חוסר הניסיון שלי ובשלב מוקדם יחסית הגוף התחיל עם הרמיזות. גם הפעם היה לצירי עדי, הפרטנר המושלם, שמיד זיהה את הקושי שאני חווה והחל לדרבן אותי ולתדלק אותי בביטחון. "עוד קצת רזי, עוד קצת.. הכל בסדר. יש לך את זה. אתה לא עוצר". ואני עוד פעם נשארתי עם אותן השאלות שנשארו ללא מענה מהפעם הקודמת - כמה כוחות יש לך? מאיפה הכוחות האלו? איך הוא עושה את זה?? תוך כדי שאני סובל-מתפעל ומקבל תמיכה, אהבה ועידוד אינסופיים מעדי, הגענו לקו הסיום. גם הפעם עדי נתן לי לחצות את קו הסיום לפניו, כדי שארגיש קצת יותר טוב עם עצמי.

מותש ושבור אך מרוצה, נשמטתי לריצפה וביקשתי מעדי שגנוח קצת כי אני לא יכול יותר לזוז. "אין בעיה, תישאר אתה כאן ואל תזוז" הוא אמר, "אני הולך לדירה לעשות צ'ק אאוט ולהביא את הדברים שלנו, כי אנחנו צריכים לפנות את הדירה תוך 20 דקות...". אני יודע שעדי באמת היה עושה את זה בשבילי באהבה ובלי לחשוב פעמיים, אבל

אח שלנו

המילה הזו, כל כך שגורה ויומיומית, שהיא כמעט חסרת משמעות - רוב הזמן. עד אשר ביום שבת רגיל אחד, בחודש אוגוסט, מגיע הטלפון שטוען אותה במשמעות עמוקה וכואבת, לתמיד. מהרגע שהטלפון הארוך הזה צלצל מתערבבות במוחי המילים - "אני", "אתה", "אנחנו", והופכות לי את הלב והנשמה.

כי מה זה אח?

אח הוא מי שהיה לידך בכל שלב ושלב מאז שנשמתם יחד פעם ראשונה. במקום הזה, שהעניק לנו את הילדות הכי מאושרת שאפשר לבקש, בלטו מספר בני אדם יוצאי דופן, אלה שצועדים בדרך הייחודית - שהם תמיד כל כך כאן איתנו אבל כל הזמן גם מעבר לאופק, בחוץ, שייכים לעולם.

עדיק'ס שלנו, בחבר'ה שלנו, אתה היית הבן-אדם הזה. הצניעות, החוכמה, והנחישות שלך מחד, ורוח השטות הכל-כך תמימה שלך, מאידך, עטפו כל חלק בחיים שלנו - כקבוצה - בהילה מיוחדת במינה. ומפיסות החיים האלה, שזכינו לחלוק איתך, ניקח הרבה, כי הן הופכות עכשיו, באופן מכמיר לב, לחוויות מעצבות. עטופות כאב חד, אך מהולות בשאר הרוח שלך.

עדיק'ס, אתה בן-אדם גדול ואדיר ונפלא. וככזה, תמיד השכלת להכיל בלב פתוח את כל מי שהיה זקוק לך. גם אם תקשרנו מרחוק בשנים האחרונות, תמיד נפגשנו בשמחות הכי גדולות. ושם, החיוך המבויש והשמחה האמיתית כל-כך שלך, הלכו קסם על כולנו. ועכשיו, הם לא עוזבים לי את המחשבות.

בדיוק לפני שבועיים, יד המקרה הפגישה בינינו, שוב, בשדות ליד הקיבוץ. היית באמצע ריצה, ועדיין, עצרת לדבר איתי 25 דקות מופלאות. רגעים של התעניינות כנה ואמיתית, של אכפתיות וחום שלא פוגשים כל יום. כי כזה אתה או שמעכשיו נצטרך ללמוד להגיד.. היית. דיברנו על החזרה שלי לקיבוץ אחרי המון שנים. סיפרת שגם אתה מהרהר בכל זה, ואז דמיינו את החזרה שלנו הביתה - ביחד. כעת, אני אולי אחזור, אבל הקיבוץ, כבית, כבר לא יהיה אותו דבר עבורי, עבורנו.

בשבילי תמיד היית הסמל לעוצמה ונחישות, אהבת חינם וטוב לב - שאין להם סוף. ולכן, אני אומר היום, בלב שלם, שאנחנו נפרדים מהטוב והמוכח ביותר מביני אחינו. מזה כמה ימים שאנחנו מנסים להכיל את הטרגדיה. אבל לצערי, הכתפיים שלנו, אפילו זה לצד זה, עדיין לא עומדות בנטל.

התאריך העברי 'תשעה באב' נטען במשמעות. חורבן הבית, שלנו, מתרחש ממש בזמן הזה, שאנחנו מכסים את אח שלנו באדמה. עדי, הבית הזה, האדמה הזו, יישארו בצלמך ובדמותך. כי את הבור הזה, שנפער בנו היום, רק אהבה ועוצמה משותפת יוכלו למלא, גם אם באופן שבור, וחלקי בלבד.

משפחה יקרה, רן אהוב ליבי, גם לכם מגיעה תודה על המתנה שהענקתם לנו. קיבלנו ממנו כל-כך הרבה ועכשיו תורנו להבטיח לכם שהתכשיט המיוחד שהענקתם לנו - סמל האהבה, החברות, האחדות והמשפחתיות - יהיה כאור מאיר עבור כולנו, לתמיד.

אנחנו, לעולם לא נשכח. וגם לא ניתן לאף אחד לשכוח. אוהבים אותך - אח שלנו. נוח על משכבך בשלום.

גיל לוי

אתה - החבר האהוב שלנו, שניפץ כל תקרת זכוכית אפשרית בחיים האלה. ובאיזו צניעות, איזו צניעות מעוררת הערצה. באמת שאין עוד אדם נוסף שהאהבה ונשיאת העיניים של כולנו אליו הייתה כזאת קונצנזוס. אתה - עדי - פרח נדיר ויפהפה, שזכינו בו כאחד מהאחים שלנו.

אח יקר ואהוב, מסתבר שזה הזמן לומר שלום, ובעיקר לומר תודה. תודה שהיית איתי, איתנו, בכל שלב ושלב בעלי משמעות בחיינו הקצרים יחד. תודה שלימדת אותנו שלשמיים באמת אין גבול. תודה שהראית לנו שאפשר - באמת באמת - להיות הכי מוצלח, הכי חזק, הכי חכם. ובתוך כל זה, לתפוס את העולם בחיוך, בהומור גבוה, וחד, ושנון. לעולם לא לדבר לשון הרע ולחיות את החיים האלה בלי בדל של ציניות. מהיום אתה נשאר - לנצח - הסמל של כל מה שייצגת עבורנו בחייך הקצרים.

אירוני קצת שעכשיו גם עבורנו, חבורה של קיבוצניקים,

ההספד של רן

בטרם הכול מחל והאדמה תישטף דמעות, אני מבקש מכולם, כל מי שכאן, התחבקו רגע, אהבו אחד את השני והשנייה, חבקו בכל הזמן שאקריא וכך אחזיק עצמי, מאהבה. לעולם אל לנו להתבייש בדמעותינו אז גם תבכו חזק, אבל לצד הרבה אהבה, אלו הכוחות שכאן עכשיו.

לפני שכל האהבה שבאה הנה תשמע עליך, כמה שזה בטח היה שנוא עליך, אלפי אוהבים ומוקירים באים וטורחים בגללך, ומדברים עליך, סוגדים לך, מריעים לך, מעריצים שלך. זה כל כך זר לנו, אבל אם במשהו אוכל להקל עליך ברגע הזה, זה שאדבר על כולם לפניך. כפי שאבינו אוהבנו, מורינו, אמר לנו תמיד "אני בסוף" תמיד אומרים את שמות האחרים לפני שאתה אומר "אני". כי אני בסוף, אני הכי פחות, אני לא תרמתי דבר ורק נוכחתי.

אז ראשית, אני לא ידעתי כמה כוח יש באהבה, ידעתי שיש בה כוח, הרבה הראו לי זאת בחייהם ואתה מכולם. כי זוהי דרך החיים שלנו, אבל לא כזו

עוצמה, כל האהבה שנאספה כאן היום, כל אותם בני אדם שנאספו כאן מקצוות ארצנו היפה, מכל קצה ושעל, מכל סמטה ודרך, מן העמקים וההרים, מן הגאיות והפסגות. ובאו לעטוף אותנו, את משפחתנו העצומה הגדולה.

משפחתנו עצומה ראשית כי יש לי את הנס שהם לירי אהובתי, חן אחי שאני מעריץ, הוריי, שכמה אהבה ודאגה יש בהם, עיניהם החומלות והאוהבות, הקרבתם ודאגתם, והילדים המדהימים שלך לירי, שורש החיים - בן, דריה וארי, הילדים שלנו גם. ושי, נסיך על סוס לבן שפגשת בחייך, כמו שעדי רצה להתאהב, את זכית, והילה, שמעניקה כל שיכולה.

אבל יש לי גם עוד משפחה, שאין לה קץ, חברים שלי, אחיי שלא ברם, שעברו איתך ואיתי הכל, צמחנו מן הדשא כאן, מן השקט והגדולה, המקום הזה שזיעת סבותינו טבועה בה, שאתה ואני הבנו איזה חלום נשגב המקום הזה ושלכל חלום יש קץ, ואז צריך לחפש חלום חדש. אך חברינו, אחינו מהקיבוץ, אחי מהצללאו, כולנו משפחה ואני מנחם אתכם עכשיו, תבואו לשבת שבעה, החיים ממשכים, אז אל תשבו יותר מידי, אבל תדעו שאתם נפרדים גם מאח שלכם. אתם נותנים מכל אהבתכם, את עצמכם, אתם בתוכי בכל רגע, כמה אני אוהב אתכם, גם לזה אין מילים.

תמיד מלגלגים על אותם הדיוטות שאומרים אני והמנוח, שזה החטא הנורא מכל עבור אבי. אבל אין כאן מנוח, רק נפרדים ועכשיו אדבר עליך, ארוך, עם כל מה שאהבת, או שחשבתי שאהבת, על כל מה שאתה מתוק שלי.

במכניקת הקוונטים יש עקרון שנקרא שְׁזִירוּת, לפיו כאשר שני חלקיקים מכל סוג שהוא נפגשים, הם זוכרים זה את זה לעד. אך זיכרון אינו ייחודי, גם בני אדם רגילים זוכרים. הייחוד בעיקרון הוא שאותם חלקיקים, שנכרכו בשותפות, כמונו, שהיו אחד פעם, גם כאשר הם מצויים בשתי גלקסיות שונות, במרחקים שאין להם אמת מידה שניתן להבינה, במרחק שהוא רחב מן המרחק שמהירות האור עוברת בשנייה, אם אתה עושה דבר כלשהו לחלקיק אחד, השני חש בכך, ומרגיש. מתנהג בדרך כלשהי, ואותי כמובן שאלו אם חשתי, וכאב לי שלא, שלא חשבתי דבר פיזי. ופתאום פתאום אתמול נפל בי הדבר.

אתה אהבת את סיפורי הפנטזיה, טולקין וג'ורג' ר. ר סמית ואת טרי פרצ'ט יותר מכל. ואני, היה לי ההרגל המגונה של לראות את הדברים האלו בוידאו, והיית מלגלג עלי, שזה נחות ולא מדויק, שכך לא אבין. ומאחוריך כל מאות הספרים, אני לא יכולתי למצוא לכך את המקום. אז באותו הבוקר, כשהלכתי לי על רחוב בצלאל, ראיתי לי את אחד מאותם הקטעים. קטע מתוך שר הטבעות. אתה מכיר את הכל, לעומק. זה הקטע שהאחוה נכנסת אל תוך

הר מוריה, וגנדלף הקוסם, מזהיר אותם שיש רוע עמוק ששוכן בעומקי המנהרה. ואז מתעורר הבלרוג, שד עצום ומלא אימה. והם בורחים ממנו עד שמגיעים לאותו קטע צר, כמו שאתה עלית עליו, עם אנשים שבטח דאגת להם באותו הרגע.

וגנדלף מגונן על כולם ונעמד על אמצע הגשר, שיוכלו כולם לחלוף והוא ימנע מן השד לעבור ולהתפרץ אל העולם החיצון. והוא נעמד באמצע הגשר ומכה במטהו בלב הגשר וזועק "You shall not pass" ומאיר באורו העצום אל השד שנרתע. אך השד מצליח לחזור אך אז הוא נופל אל החשכה ברגע שהגשר מתמוטט, אל תהום הנשייה. וגנדלף מסב מבטו וחוזר להביט באחוה, בחיוך גדול שכולם בטוחים, אך אז השוט של השד תופס בגנדלף ומושך אותו. הוא תופס בקצה הצוק, נושם עמוק ואוחז חזק, אך במקום לנשום ולהתרומם, הוא אומר אל כולם, שרצים להצילו, הגשר מט ליפול והוא חושש להם, הוא זועק "Run you fools", ושומט ידיו אל התחתית.

ועוברת שנה ויותר ולפתע חלק מן האחוה ביער והם משייטים ביער חשוך והעצים לוחשים אליהם שיש כוח חזק ביער, "שהקוסם הלבן" מגיע. ולפתע אור גדול מגיח, והם רוצים לירות בו, שלא יקללם, אך הוא רק מסלק את נשקיהם, לא פוגע בהם, ואז חושף עצמו והם אומרים "אין זה יתכן", שכן זהו גנדלף שעומד לפנייהם.

והם משתחווים אליו ומבקשים סליחתו, ואומר להם שאין כלל על מה לסלוח. שהם טעו בו וחשבו אותו לסארומן, אך הוא עונה "אני אכן סארומן", או "סארומן כפי שהיה אמור להיות", ואז הוא מגחך ואומר "אכן קראו לי פעם גאנדלף, גאנדלף האפור" והוא מוסיף "I come to you at the turn of the tide", בעת המכריעה, שכוחות האופל, החושך והרוע עומדים במלוא עוצמתם אל מול הטוהר, הלבן והטוב, ברגע המכריע שפה יקבע גורל העולם. וגם אתה תחליט לחזור ברגע המכריע הזה, כשנצטרך אותך, אך לא יהיה בטוח מישהו שמכיר אותך ולכן לא יזכיר לך שאתה היית "עדי הטהור מקיבוץ מעברות".

מלאך היית על פני האדמה, על טבעי. איך כתבו עליך בספר המחזור שחטאך היחיד היה ש"קראת את כל הספרים בספריה". אני זוכר איך פעם התעמתתי עם מישהו שהיה מקניט אותך בכינוי "פילוסוף", כי לא יכל להבין את גדולתך, נשגבותך. ולא רציתי שיכאב לך או שתסטה מהדרך. ואז כתוב בהמשך הספר שהתוכניות לעתיד שלך הן "להפוך את העולם למקום טוב יותר", ואתה הצלחת, לא במיסיונריות ובכוח, ללא ביקורת, אתה לא רצית להפוך את העולם לטוב כפי שכולם מבינים זאת, כאילו יש << לך תוכנית על שאם כולם ילכו אחריה העולם יסדר,

הייתה הבעיה, ידעת לאהוב ומבלי שום צורך להיות נאהב, היית אומן של אהבה.

סיפרת לי שאתה לא רוצה לרדוף אחרי אהבה, שיום אחד תלך ברחוב ועיניך יילכדו בעיניה של אחרת ומשם תמשיכו לחייכם. דמיינתי אותך צועד ברחוב ווייצמן, ליד הקפה שאהבת את הלחמים שלו, קפה קפה, שכל אנשי הבצע והמשפט נהגו לשבת שם, בטח טיהרת אותם קצת כשהיית בנוכחותם. אך לא אדבר רעה עכשיו.

בספר האהוב עלי בכל התבל "עפיפונים" אומר לודו "פקחתי פתאום את עיני וראיתי לפני ילדונת בלונדית, חבושה כובע-קשר רחב תיתורה סוקרת אותי בחומרה. מתחת לענפים שיחקו השמש והצל, ועד עצם היום הזה, לאחר שנים רבות כל כך, נדמה לי כי משחקי האור והצל סביב ללילה לא חדלו מעולם באותו רגע של התפעמות, שאז לא הבנתי את טיבה ואת סיבתה, ניתנה לי כמין התראה"

להורי אהובי, חלקם השני של חיי האדם עשוי מן ההרגלים שרכש בחלקם הראשון ואין לומר יותר מזה, עדי הוא אתם, ואתם ההורים שלכם, שכמוכם היו אנשים עצומים. סבא דן, שכמו עדי נסע לקצוות תבל, אל החלשים והמורעבים, בכדי לוודא שהעולם יהיה מקום עבורם, שיחיו, שיאהבו, שיצמחו, ישגשו וישגו, שיצרו את סיפור חייהם כמו שאנחנו כאן, בארץ הזו, יכולים.

וסבא יצחק, רופא יהודי ומלא חמלה, שיסד כאן את תחום הרנטגן כדי להציל את חייהם של כה רבים ולרפאם, והקריב מעצמו, כי הקרינה מילאה אותו מחלה, אבל אין זה כך למעשה. הוא פשוט נתן מחייו לאחרים, עוד פיסה ועוד פיסה, העניק להם עוד חיים, במחיר של חלק מזמנו, כך רצה. אמא שלי, תדעי שגם עדי וגם אני חשבנו שגאווה היא אחד משבעת חטאי המוות, אבל לא השכלנו להבין דבר אחד, כשמדובר בגאווה של אם בילדים שלה, אין זה חטא.

עלי ועליך, לא אהבת את היהדות יותר מידי, אבל יש סיפור שאני רוצה לספר הקשור גם באופן עקיף בעת המוות. לפני שנים רבות חיו בירושלים שני אחים. אחד מהם היה נשוי. היו לו אישה וילדים. האח השני היה ערירי. לא הייתה לו אישה ולא היו לו ילדים. שני האחים עבדו יחד בשדה שלהם. יחד חרשו ויחד זרעו. והנה הגיע זמן הקציר, האחים קצרו את החיטה וחילקו אותה לשני חלקים שווים: חלק אחד לאח האחד, והחלק השני לאח השני. בלילה לא יכול היה האח האחד להירדם. הוא חשב בליבו: לי אין אישה ואין לי ילדים. לאח שלי מגיע חלק גדול יותר מן החיטה! קם האח הצעיר מן המיטה ויצא לשדה. הוא לקח חיטה מן הערימה שלו - והעביר אותה לערימה של אחיו. גם האח השני לא יכול היה להירדם באותו לילה, הוא חשב:

אתה פשוט היית כל מה שטוב, ואפילו לא ציפית מאחרים לחכות.

כשאנחנו השתוללנו במסיבות ועם בנות, ואיבדנו חושים, אתה רק חיכית לסוף הערב כדי לאסוף את כולם בבטחה הביתה. אני זוכר איך עוד לפני הצבא כבר היית עושה סחיבת פצוע לבוגילה שתמיד היה מאבד את עצמו במסיבות לדעת.

רק הדאגה עניינה אותך, לא היית בשטויות שלנו. ואיך רצית להקריב מעצמך בצבא, גם כשאמרו לך שאינך יכול להיות קרבי, התגברת על הטבע, והחלטת לתקן את עיניך בכל הכסף שעמד לרשותך, ואני הלכתי אחריו. בעיניים פקוחות. ורצית להגיע הכי הכי רחוק, לא משנה היחידה שאתה בה, כמו שאמרת, רק רצית להקריב וזכית, להיות הטוב ביותר שם, שבכלל לא אכפת לך מכך, זה בטח מעליב אותך שאני אומר זאת, שהיית הכי טוב.

כמה חוזק ותעצומות היו בך, אתה הבנת את העולם כה אחרת, שום צורך בחיצוניות, במחמאות, בחיזוק, לא חשבת על זה כלל, רק לגדול ולצמוח ולהגיע לפסגות שלך. היית ההתגשמות של כל מה שאנחנו מעולם לא יכולנו להיות, ללא דחפים, ללא צרכים גשמיים, ללא קנאה, ללא שנאה - אנושי, לא על אנושי, אמיתי היית, אבל היית למעשה "האמת", האמת המוסרית.

"תכופות נראה לו העולם השמימי קרוב, אבל אף פעם לא הגיע ערדיו ממש, מעולם לא הרווה את צימאנו עד תום. וכל החכמים וחכמי החכמים הידועים ואשר מהם זכה ללמוד תורה, מכולם אף אחד לא הגיע ערדיו ממש" זה היית אתה, רקמתי לאחרונה ידירות עם ילדה צעירה שמאוד אוהבת שירה וספרות, בטח היית אוהב אותה, אולי עיניכם היו נפגשות יום אחד ברחוב. והיא סיפרה לי על הרמן הסה ואז כשסקרתי את כל ספריך אינספור, 812 ספרתי, אחד בצבץ מעט, והיה זה הספר של הרמן הסה ממנו בא הציטוט, שהוא אתה, אתה לא עדי, אתה "ערדיו", שמשמעותו "הקצה, הגבול, לאן שהולכים, לאן ששואפים". איש הברזל ואיש הרוך, איש החמלה, איש האהבה של חינוך, אין לי כלל הקבלה לאדם כזה, מגדולי אומה היית, וכל אהבה כאן, אנשים לא יתפסו, אבל יאהבו וילמדו, כל הארץ תלמד. וחלקת הקבר, אף שתשכן כאן בעמק היפה שלנו, היא תהיה חלקה של גדול האומה.

רוב בני האדם רואים את בעיית האהבה בעיקר כבעיית יכולתו של היחיד לאהוב, לפיכך הבעיה מבחינתם היא איך להיות נאהב, איך להיות נחשק. בחתירתם להשגת המטרה הזאת הם נוקטים דרכים אחדות, האחת שבדרך כלל משתמשים בה גברים, היא להצליח להיות בעל השפעה ועשיר ככל שהגבולות החברתיים של מעמדם מאפשרים להם. דרך אחרת, שבדרך כלל נוקטות אותה הנשים, היא להיות מושך, לטפח את הגוף, הלבוש וכולי. אבל לך אף לא

בביתו, בשעה שאן מלכת אנגליה רדפה אחר המתנגדים לכנסייה האנגליקנית. מותו של הנרי ערער את אמונתו וברכות הימים הוא כתב שיר לזכרו של אחיו, שאני תרגמתי בצורה מסוימת:

”איש אינו אי
כל כולו לכדו
כל אדם הוא פיסה מן היבשת
חלק מן השלם
אם רגב אדמה נשטף אל הים
אירופה מתמעטת
כמו היה צוק שנסחף
כמו היה זה ביתו של רעך
או מעונך שלך
כל מות אדם מפחית ממני משהו
לכן, לעולם אל תשאל למי – למי צלצלו הפעמונים
לך הם צלצלו

ובצד השני של דירתני, אתה הרי ראית, יש בית קטן מעץ שכתוב עליו: ”ואהבת לרעך כמוך”.

רעי, אהובי, אחי, אני
Mein Freund, mein Geliebter, mein Bruder, Ich

לי יש אישה וילדים, אך אחי הוא עריירי. אין לו שום דבר מלבד החיטה. מגיע לו חלק גדול יותר! קם האח ממיטתו ויצא לשדה, הוא לקח חיטה מהערימה שלו והעביר אותה לערימה של אחיו. בבוקר קמו שני האחים ויצאו לשדה, והנה הם ראו: שתי הערימות שוות! התפלאו מאוד האחים – אך לא אמרו דבר. בלילה השני שוב יצאו האחים לשדה. כל אחד מהם העביר חיטה מהערימה שלו לערימה של אחיו. אך בבוקר שוב היו שתי הערימות שוות, וכך היה גם בלילה השלישי. בלילה הרביעי החליט כל אחד מהם: אצא לשדה ואראה מה קורה לערימות החיטה! מדוע הן שוות בבוקר? קמו שני האחים ויצאו לשדה. באמצע הדרך – הם נפגשו. ברגע זה הבינו האחים את הסוד... התחבקו האחים והתנשקו, והם ברכו את האלוקים על שנתן להם לב טוב ואהבה לזולת. האגדה מספרת: במקום שבו הם נפגשו בנו את בית-המקדש.

גם אתה לא תמיד סיפרת על כל הטוב שאתה עושה למען העולם וגם למעני, אך ידענו במבטנו, ידענו על כל הטוב שאתה עשית, עם הילדים מעבר לים, שהיו ילדיך, ועם כל הטוב שנתת לסוככים אותך ודאגתך לכל יצור חי באשר הוא ולכל אדם באשר הוא אדם.

בדירתני תלוי שיר אהוב עלי, שכתב ג'ון דאן, הוא קרוי ”למי צלצלו הפעמונים”. ג'ון כתב את שירו לאחר שאחיו, הנרי דאן, הוצא להורג בעוון כך שהסתיר כומר קתולי

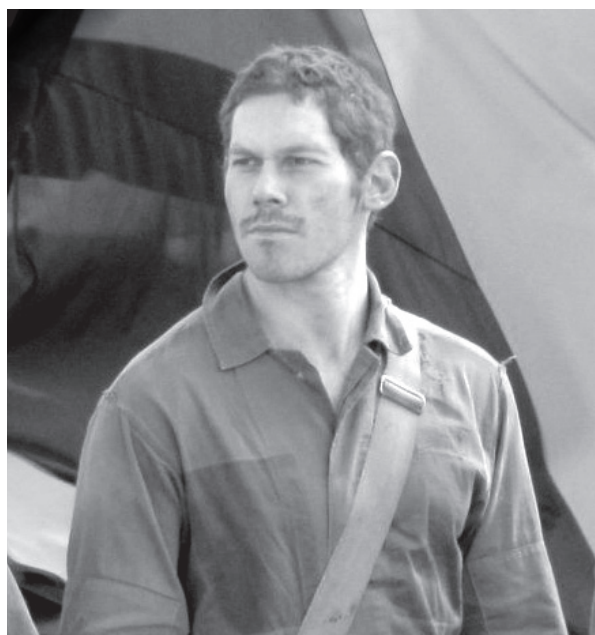
ככה מתחיל געגוע

אני פותח את דף הפייסבוק של לירי וקורא את המילים שכתבה על עדי שלנו, שאיננו עוד, והדמעות חונקות אותי. אני לא מבין, אני יודע זה סופי, אין חזרה מהבשורה הנוראית שקיבלנו, אין ולא תהייה, אך מה המשמעות ואיך מילים פשוטות יכולות להעביר את מה שעובר עלי, עלינו?

הבכי של ענת אתמול בלילה, בכי של רחם שנשא את עדי שלנו, את הכאב וחוסר האונים שבקע ממנו, רק נפילה לתהום המוות יכולה אולי להיות לה שווה ואני לא רוצה לחשוב על כך. אני מחפש את המילים שלי, שיוציאו אותי מתוך תחושת האובדן הנוראה ופרידה שאין ממנה חזרה.

עדי שלי, שאני וענת יצרנו לו את החיים וליוונו אותו להיות מה שהוא, הוא עכשיו מי שהיה. היה, מילה איומה, בן 30. היה, זה לא ניתפס, אני מחפש את המילים, מילים של אבא על ילד שלו ותקוע כי אין מלל או מחשבה שיכולה להבין או להכיל.

אנחנו מגדלים, שומרים, מכוונים, ואתה גדל בדרךך, ייחודי כמו כל ילד, ובגרת ובחרת את הדרך, אף קיצור, אף עיגול

זה לפרודות, לאטומים, לחלקיקים ולתת החלקיקים כדי להרכיב הכול לתוכי ולצקת את הזיכרון שיעטוף אותי כבן לוויה תמידי כך שלא תאבד לי בתהום הזיכרון כמו שאבדת לנו בתהום הנפילה.

אבא וילד הולכים יד ביד ומקשקשים, טווים קורים של קשר ביחד, ואורך הקורים וחוזקם אין סופי. את העוצמה שלהם פוגשים ברגעים נדירים של תעצומות.

מתן בא לשיר לנו את LET IT BE, הכל יצא לי בשיר הזה, שיר של נחמה. אני אוכד בתוך חוסר האונים שלי לתודעה שיותר לא נתראה. למולי חיבקותי ונישקתי אותך נשיקה אחרונה לפרידה לפני טיסתך.

אבא.

אני מחפש משפט, משפט מחץ אחד שיכיל את מה שאתה, את עולמך העשיר ואת כל מעשיך. שיביא לי את פורקן העצב שממנו אוכל להתחיל את המשך החיים עם זיכרון המופלא, עם הזיכרון המורכב של חיך.

בתשע בבוקר צנח, צנח אל מותו. השניות האיומות שאין מהן חזרה. האם סיפור חייו עבר מול עיניו, האם חיך מול המוות. "לך דומיה, תהילה", האם אלו היו מחשבותיו האחרונות של בננו. ואני מסתכל על תמונתך מסיום המרתון בווינה, כל כולך ניבט בתצלום.

תצלום, זה לא אפשרי, זה לא ניתפס שבתמונה אחת יש עולם שלם של אדם אך אתה שם, שלם לגמרי, מושלם לגמרי עם העדיו שאתה. לא משפט שלם, מילה אחת יחידה המשלבת את שמך בהווייתך, ואני צריך לפרק את

נערי ונערות קיבוץ מעברות זוכרים את עדי מס ז"ל במשט הרפסודיה

ביום שישי שעבר נהג באופן טראגי עדי מס בן ה-30 מקיבוץ מעברות, בעת שעסק בטיפוס אתגרי בדרום גרמניה בהר "קן הנשרים". במהלך הטיפוס הוא החליק מהצוק ונפל מגובה רב אל מותו.

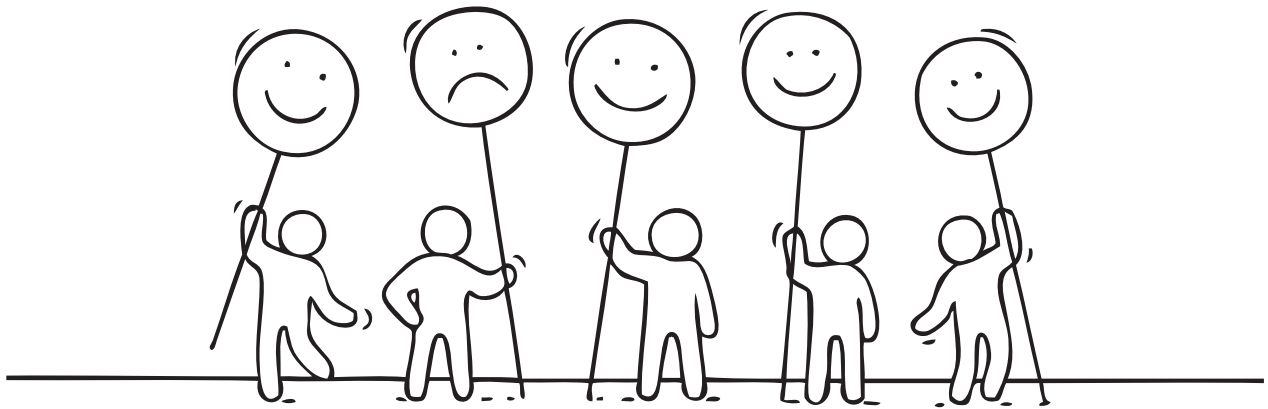
כמה שעות לפני שהובא למנוחות ביום שלישי אחה"צ, החליטו הנערים והנערות מקיבוץ מעברות שלקחו חלק במחזור השלישי והאחרון של רפסודיית התנועה הקיבוצית להקדיש לו את ציור המפרש לזכרו. הקבוצה בחרה לרשום על המפרש ציטוט של חוקר הטבע והאקולוג האמריקאי הנודע, ג'ון מיוור - "מגע אחד של הטבע הופך את העולם כולו לקרוב משפחה" והוסיפו "לזכרו של עדי מס".

הנושא החינוכי של הרפסודיה השנה היה "שבט אחים גם יחד", קבלת האחר והזכות של כולם להיות חלק מהחברה ואחדות. ברוח זו צוירו כלל המפרשים. על הרפסודה שטו גם נערים ונערות מקיבוץ גזר שהוסיפו על המפרש את המשפט "ארבל אתה חסר", אותו הם רושמים במשטים האחרונים, לזכר מדריך הנעורים בקיבוץ שנהרג בתאונת דרכים לפני מספר שנים.

מדריך הנעורים בקיבוץ מעברות, אילן טחנאי, סיפר כי "נערי ונערות הקיבוץ רצו לשלוח מסר לקהילה בבית ולמשפחת מס במיוחד, כי גם כאשר הם רחוקים מהבית ונמצאים במשט בכנרת, לבם נמצא ביחד איתם והם חושבים על עדי ומחזקים את המשפחה".

פורסם באתר התנועה הקיבוצית
www.kibbutz.org.il

מן המזכירות

החלטת המזכירות:

לאור מקרים אלו, עודכנו הנהלים וסדר הפעולות על פיו יעבוד הצוות. עדכון זה יועבר לכל הגופים הרלוונטיים במזכירות ובהנה"ח. עיקר העדכון יהיה באופן הגשת ההסכם והבהרה על סכום התשלום ותקופת ההסכם בפגישה עם התושבים ובני/בנות זוגם, במטרה לצמצם את האפשרות למחלוקות ואי הבנות ולמניעת אי נעימויות בעתיד. כאמור, רוב התושבים מעריכים את החיים בקיבוץ, מתנהלים בצורה טובה ותורמים למרקם החברתי ואנו מקווים שכך יימשך בעתיד.

סיכום ישיבת המזכירות ב-08.07.19 (1319)

1 תרומה לקיבוץ הראל

מהלך הדיון:

התקבלה פניה מקיבוץ הראל לסיוע כספי, לצורך שיקום תשתיות שנהרסו בשריפה שפקדה את האזור. לקראת הדיון במזכירות נערכה בדיקה של תקציב התרומות, המנוהל ע"י צוות מעורבות והתנדבות בריכוזו של אריאל דניאלס. מתוך התקציב הקיים ניתן להעביר כ- 30,000 ₪ לטובת מטרה זו.

3 עדכון תקנון כלבים

מהלך הדיון:

נדב בר-אמוץ ושרון רגב שעוסקים רבות בתחום חיות המחמד במעברות, הציגו לחברי המזכירות הצעה לעדכון תקנון הכלבים של מעברות. כוונת העדכון היא לחזק פעולות מניעה ולחדד את הנהלים עבור בעלי הכלבים, לטובת כלל החברים ולטובת בעלי החיים.

החלטת המזכירות:

המזכירות החליטה להשלים את סכום התרומה לסכום כולל של 100,000 ₪.

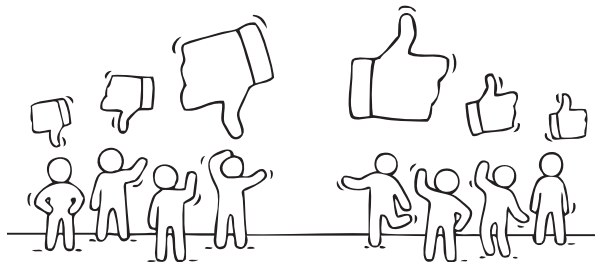
החלטת המזכירות:

המזכירות מודה לנדב ושרון על פועלם, תומכת בשינויים שהציגו. יובא לאישור שיחת הקיבוץ.

2 סוגיות הנוגעות לתושבים בקיבוץ

מהלך הדיון:

מצוות תושבים דווח על העבודה השוטפת של הצוות, אשר כולל את מירב, אפרת, גיל וכרמי. מרבית עבודת הצוות היא בחודשים דצמבר וינואר, בהם אנו מקיימים קשר ופגישות עם התושבים על מנת להסדיר את החתימה על הסכם התושבות לקראת תחילת השנה. לא פעם הצוות עובד גם במהלך השנה, כאשר יש צורך "להכניס" תושב חדש. חשוב לנו להדגיש כי הקשר עם הרוב הגדול של התושבים נעשה ברוח טובה ותוך הבנה הדדית. יחד עם זאת, לאחרונה נתקל צוות התושבים בשני מקרים בהם תושבים חדשים סרבו לקבל את החלטות המזכירות כפי שהוצגו להם ע"י צוות התושבים אודות הסכום לתשלום או מועד תחילת התשלום.

סיכום ישיבת המזכירות ב-22.07.19 (1419)

1 הפרות לכאורה של תקנון הקיבוץ

מהלך הדיון:

המזכירות דנה ב-6 מקרים של חברים שלכאורה, נראה כי הפרו את תקנון הקיבוץ. המקרים הללו כוללים חברים שלא דיווחו או שדיווחו חלקית על הכנסות מעבודה לקיבוץ. החברים אף חתמו בשעתו, על התצהירים לקבלת כספים מרווחים מיוחדים לשנת 2017, בהם ישנה הצהרה בחתימת החבר כי הוא עומד בכל סעיפי תקנון הקיבוץ ובמיוחד בנושא של דיווח והעברת הכנסות מעבודה. זאת בשעה שעולה ספק לגבי התנהלותם בהקשר הזה.

החלטת המזכירות:

לנוכח אירועים אלה שהולכים ומתרבים, המזכירות עוסקה בשמירה מתמדת על פריצת הגבולות ומנסה ככל יכולתה להגיע עם אותם חברים להבנה והסכמה לגבי העובדות והטיפול בהן. מיותר לציין כי אין לנו שליטה אמיתית על הדברים ומנקודת המבט של המזכירות נראה כי רווחת בקרבנו התפיסה לפיה ניתן לחיות במרחב שבו יש לנו חוקים, אולם ניתן בקלות בלתי נסבלת ויום יומית לשבור אותם. לכל חבר וחברה הצדקות והסברים למעשים הללו, ציפייה שהמזכירות תתייחס למקרה כיוצא דופן וייחודי ובהתאמה תתגמש. כמו כן, לא אחת חברים מבטאים כעס כלפי חברי המזכירות כאשר אלו עומדים על כך שהחלטות יש לקיים. הדיון בנושא ימשיך בישיבת המזכירות הבאה.

סיכום ישיבת המזכירות ב-05.08.19 (1519)

1 מסלול צעירים - מגורים בדירת הקיבוץ בעצמאות כלכלית

מהלך הדיון:

דגן שמעוני, מרכז ועדת בנים, הציג בפני המזכירות הצעה שגובשה ע"י ועדת בנים בנוגע למגורים בקיבוץ של צעירים בעצמאות כלכלית. הדיווח וההצעה המפורטת מובאים בעמ' 14.

החלטת המזכירות:

המזכירות מחזקת את רוח הדברים שביטא דגן ושמה שוועדת בנים פועלת למען רווחת הבנים במסלול, קוראת מציאות ומוכנה לשקול גמישות במקומות הראויים, גם אם עבודה מדובר באתגר מורכב יותר והתעסקות שאינם מחויבי מציאות על פי הגדרת תפקידה. בהתאמה לכך המזכירות מאשרת את הצעת ועדת בנים הכוללת השוואת

עלויות דיור בקיבוץ בין צעירים בעצמאות כלכלית לבין תושבים באותו סטנדרט דיור וכן קנס יומי שיושת על צעיר שלא יפנה את דירת הקיבוץ על פי תקופת ההסכם שנחתמה עימו.

2 שני עניינים מועדת דירות

מהלך הדיון:

לירון הללי ואפרת שבתאי, נציגות ועדת דירות העלו לדיון שני נושאים שהוועדה עוסקת בהם:

1. כיצד להתייחס לפניות של חברים למעבר דירה, כאשר על פי הוותק שלהם הם מיועדים לעבור לשלב א' בשכונת "רמות חפר". השאלה עולה פה ושם וזאת מפני שהפניות לעבור מרובות ומפני שטרם יצא לפועל פרויקט "רמות חפר" ועדיין יש תחושת אי וודאות בקרב חברים ומשפחות האם יעברו ובאיזה לוח זמנים.

2. מצב בו דייר שעבר לדירה אחרת, משאיר את הדירה ממנה יצא, כאשר הפינוי בה לא הושלם על פי הנחיית הוועדה (חפצים ולכלוך שהשאיר בדירה אשר לפינוי שלהם ע"י גורם אחר יש עלות כספית). מצב זה מייצר התעסקות מכבידה ולא נעימה על וועדת דירות שחבריה מוצאים עצמם נדרשים לפנות שוב ושוב לחברים שיפנו את דירתם וגם על האחזקה שתפקידם להכין את הדירה לטובת הדייר הבא ולא לפרק ולפנות ציוד פרטי.

החלטת המזכירות:

1. בנושא מעברי דירות: המזכירות סומכת על שיקול הדעת של וועדת דירות למי מהחברים להציע דירת מעבר ואיזו דירה. מתוך הבנה שפרויקט "רמות חפר" מקודם ע"י כל הפונקציות הרלוונטיות בקיבוץ ומגובה באישור השיחה, המזכירות מבקשת מועדת דירות, לכלול גם את העובדה הזו בתוך שלל השיקולים שהיא מפעילה בעת שיבוץ דירות מעבר. בהזדמנות זו אנו פונים גם לחברים בקבוצת הגיל הרלוונטית שמכירים ומודעים למיקומם ברשימת הוותק ולהחלטות הקיבוץ ביחס לבניית השלב הראשון ב"רמות חפר", על אף הרצון המובן לשרג את תנאי המגורים ולו לתקופה מסוימת אנה, הפעילו גם אתם מידה של שיקול דעת ואיפוק בפניות לוועדת דירות. המזכירות מלווה את העשייה של וועדת דירות ומסירה בפני חבריה את הכובע על כך שבמצב של מחסור במצאי של דירות מעבר למשפחות ואל מול לחצים ופניות רבות, הם לא חוסכים כל מאמץ אפשרי והתמודדות מורכבת כדי לקדם פתרונות דיור. נכון להיום על כל דירה שמתפנה יש מספר

הפעולה הנכונה והאפקטיביות לטיפול במקרים בהם עולה החשד להתנהלות לא תקינה של חברים כך שנוכל בעת ובעונה אחת לשמור גם על "גבולות הגזרה" וגם על חברות, תחושת שייכות וערכות הדדית בין החברים.

החלטת המזכירות:

הוחלט להקים צוות מצומצם שילמד את הנושא הן בהיבט הכללי והן את המקרים הפרטיים שישנם כיום ויציע לפורום המזכירות הצעה מגובשת יותר לגבי אופן הפעולה הראוי. בצוות: כרמי דניאל, רון גילת ושמעון ברקוביץ'.

4) המשך דיון על רשימת הזכאים לדיון קבע ב"רמות חפר"

מהלך הדיון:

המזכירות בחנה שוב את רשימת הזכאים לבניה בשלב א' של שכונת "רמות חפר" בהתאם להחלטות הקיבוץ לגבי התנאים הנדרשים לזכאות לדיון קבע.

החלטת המזכירות:

גובשה רשימה של כ-30 זכאים. ייתכן שלאחר פרסום הרשימה יהיו זכאים שיבחרו לוותר על תורם לבנייה. במקרה כזה תפנה המזכירות לבאים אחריהם בתור הוותק ובכפוף לעמידה שלהם בהחלטות הקיבוץ בנוגע לזכאות לדיון קבע. ההחלטה על פרסום הרשימה בהתאמה לקבלת היתר הפיתוח, נותרה בעינה. לפני פרסומה, תובא הרשימה לאישור סופי במזכירות.

מסרה: מירב שוטוב

רב של משפחות שפונות ובנוסף ועדת דירות בוחנת כל העת את התמונה כולה ויוזמת פניות למשפחות וחברים גם בלי שאלה יפנו אליה.

2. בנושא עיכוב בפינוי דירה: הוחלט כי ינוסח משפט

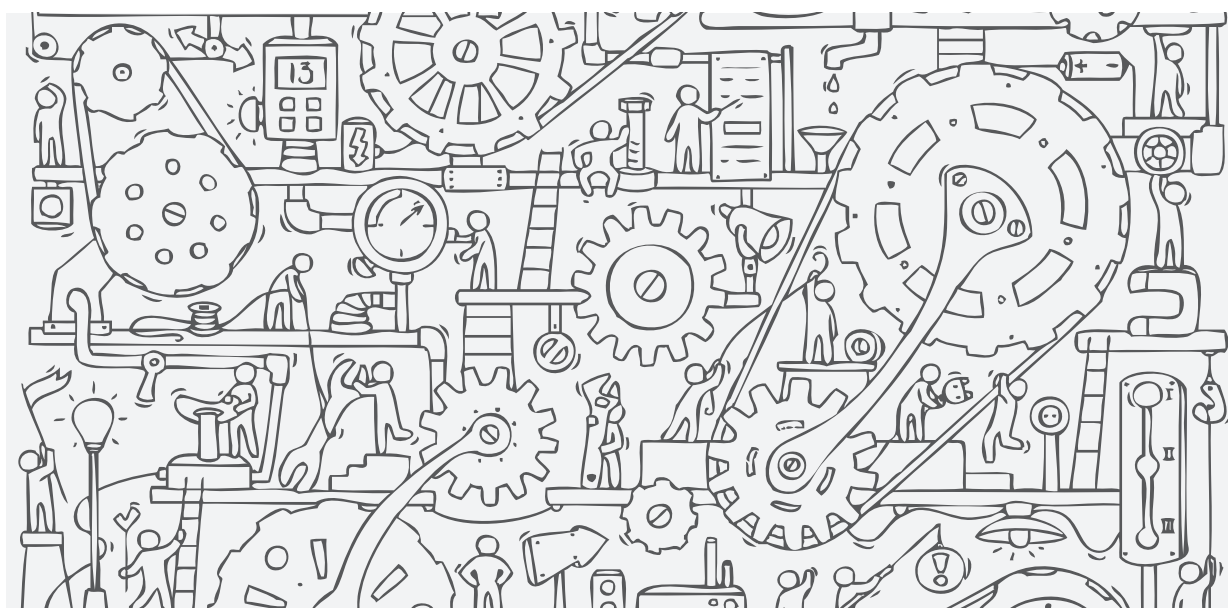
שיתווסף למסמך עליו חותמים בעת קבלת דירת מעבר, שמתריע על כך שבמידה ופינוי הדירה לא יבוצע במלואו בתוך התקופה שניתנת לצורך כך (14 יום), יחוייב החבר בסך של 100 ₪ על כל יום נוסף, עד לפינוי מלא של הדירה.

חברים, ישנם קולות במעברות שקוראים למזכירות ולממלאי התפקידים להגביר אכיפה ולגלות אפס גמישות לחריגות מהחלטות ונהלים. מבחינתנו, כאשר נדרשת אכיפה זהו סימן לכך שנכשלו ביצירת הבנה ואוירה של אכפתיות וערכות הדדית. בואו נעשה כולנו מאמץ לפעול על פי מה שקבענו לעצמנו (או לשנות החלטות בהסכמה). דווקא על מנת שנוכל לגלות גמישות במקרים מיוחדים, חייבים כולנו להקפיד יותר בשגרה השוטפת.

3) דיון המשך בנושא הכנסות מעבודה

מהלך הדיון:

המזכירות המשיכה לדון על דרכי הפעולה הראויות במקרים בהם עולה החשד כי חברה אינם מעבירים את מלוא הכנסתם מעבודה או מפריים בצורה אחרת את תקנון הקיבוץ. הדעות בקרב חברי המזכירות שונות ומגוונות. לכולנו ברור כי קיבלנו מנדט מהחברים להנהיג את הקיבוץ בהתאם להחלטות השיחה ותקנון הקיבוץ. כמו כן, אנו רואים את תפקידנו גם בשמירה וחיזוק המרקם החברתי במעברות ודאגה לפרט. לא ברור לנו מה הן דרכי

מסלול צעירים - הסדר עצמאות כלכלית בקיבוץ

לאחרונה (קיץ 2019) דנה הוועדה בעניין עצמאות כלכלית בקיבוץ, ומצאה שתי בעיות עיקריות:

1. סכומי התשלום בהסדר אינם תואמים את המציאות, ובעצם יוצרים מצב בו עדיף לצעיר להיות בהסדר עצמאות כלכלית בקיבוץ, לשלם שכר דירה נמוך וליהנות משירותים ובמקביל להכניס משכורת לכיסו הפרטי.
2. בהיעדר סנקציות ואכיפה ברורה, צעירים רבים מושכים את תקופת העצמאות הכלכלית בקיבוץ מעבר לזמן שבהסכם עליהם חתמו.

לפיכך, קיבלה ועדת בנים החלטות אלו:

1. סכום התשלום בהסדר עצמאות כלכלית בקיבוץ יהיה לפי תקנון תושבים.
2. הסדר עצמאות כלכלית יתאפשר רק במקרים מיוחדים, בהחלטת הוועדה ולאחר דיון בכל מקרה לגופו.
3. הצעיר נדרש לחתום על חוזה מחייב שנוסח ע"י הוועדה.
4. התקופה הארוכה ביותר בה ניתן להיות בעצמאות כלכלית תהיה שלושה חודשים, ובכל מקרה לא יותר ממה שרשום בחוזה החתום.
5. צעיר שלא יפנה את דירתו לאחר מועד סיום החוזה, ישלם קנס יומי (על כל יום איחור, מדי יום ביומו) בסכום של 100 ₪.

בברכה,

דגן שמעוני

מרכז ועדת בנים בשם הוועדה

לפני כחודש נכנסתי באופן רשמי לתפקיד מרכז ועדת בנים. הוועדה רואה לעיניה כמה עניינים חשובים שלאורם היא פועלת:

1. תמיכה בצעירי הקיבוץ ויצירת מסלול התפתחות וניסיון שיאפשר לצעירים לקבל החלטות לגבי המשך חייהם, אם בקיבוץ ואם מחוצה לו.
2. ליווי הצעירים ויצירת קשר לקיבוץ, גם כלכלי וגם חברתי.
3. מתן אחריות לצעירים על חייהם, על החלטותיהם ואכיפה של אחריות זו בתמיכת מוסדות הקיבוץ.

אחד העניינים הראשונים המתקשרים לסעיפים אלו הוא נושא העצמאות הכלכלית בקיבוץ, ולהלן מוצגת החלטה של הוועדה בתמיכת המזכירות. הסדר עצמאות כלכלית בקיבוץ בוטל בשנת 2011 והוסר מתקנון צעירים. מאז ועד היום, ועדת בנים מאפשרת באופן חריג עצמאות כלכלית בקיבוץ לצעירים שמבקשים. המטרה לעיניה של הוועדה היא לאפשר לצעירים שנמצאים במצבים יוצאים מן הכלל (כמו - נסיעה קצרה לחו"ל, תקופת מעבר מיוחדת וכדומה), את האפשרות הטובה ביותר להם ולקיבוץ. ההסדר נחשב חריג בעיני הוועדה ולא מתאפשר לכל צעיר, בכניסה להסדר יש לחתום על חוזה הכולל את פירוט התשלומים והשירותים. יש לציין כי כיום מגבילה הוועדה את ההסדר ל-3 חודשים. הוועדה רואה לנכון להשאיר את האפשרות לעצמאות כלכלית בקיבוץ לעת עתה.

סיכומי ישיבות ו. המשק

סיכום ישיבה מתאריך: 06.05.19 (1119)

מ"מ יו"ר הישיבה: משה טליאס. מרכז המשק: אנדי קדר

על סדר היום:

1. אישור פרוטוקול 1019.
2. כלכלה מעגלית - חשיבה סביבתית לשיפור הרווחיות הכלכלית, מציג יריב אנגל.
3. מאזן פנסיה 2018 - מוצג ע"י יו"ר ועדת הפנסיה ירון יואל ואייל יועץ הפנסיה.
4. שונות.

1. אישור פרוטוקול 1019 - אושר.

2. הצגה ראשונה של התכנות כלכלית לתכנית השינוי. כלכלה מעגלית - חשיבה סביבתית לשיפור הרווחיות הכלכלית, מציג יריב אנגל. תפיסה כלכלית, חברתית, סביבתית. מיחזור על מנת לשמור על חיינו בכדור הארץ. מכוניות חשמליות כמו חברת טסלה. או איחוד של רעפים עם לוחות סולאריים. טיהור מים, מיחזור זבל ואשפה והפיכתם לאנרגיה ומים. לשפר את הביצועים של מכשירים על מנת להשתמש בהם לזמן ארוך יותר. פסולת = מזון. משה מודה ליריב על ההרצאה המלמדת.

3. מאזן פנסיה 12/2018 - מציג ירון יואל ואייל הראל יועץ הפנסיה.

ירון הציג את הנושא ומה נראה הערב. מצגת עקרונות, תמצית המאזן הפנסיוני הכולל של מעברות, מאזן פנסיוני אישי אחד לדוגמה. את המידע מקבלים מספקי הפנסיה של הקיבוץ וכמו כן מהמסלקה הפנסיונית וספקי פנסיה של עובדי חוץ. צוות הפנסיה והיועצים מעורבים מאד בתכנון נושא הפנסיה לעת שינוי באורחות חיים. איל הראל - מציג את עיקרי המאזן. מאזן אקטוארי - התחייבות פנסיונית לעומת נכסים פנסיונים. איל הסביר שפנסיה בקיבוץ היא התחייבות. היום מחויבות הקיבוץ היא לפנסיה של 4,300 ₪ בחודש. (פנסיית הרשם 40% מהשכר הממוצע במשק, כ 4,056 ₪ לחודש. אנו מחשבים את הזכאות לפנסיה לפי השיטה המאריכית.

מספרים מהמאזן הפנסיוני של הקיבוץ:

- גיל תחילת זכאות 30. גיל פרישה 65, בסה"כ 480 חברים.

- גיל ממוצע 55.7. רשומים 480 חברים.
 - סה"כ ההתחייבות היא 8.5 מיליון ₪ לעומת 10.2 מיליון בשנת 2017.
 - זוהי התחייבות נמוכה יחסית לקיבוץ כמו מעברות.
 - זהו גרעון קטן מאד שמראה שהנושא מטופל מאד יפה ומדויק.
 - איל הציג גם דו"ח פנסיה אישי ועבר על כל שורה בדו"ח.
 - הדו"ח האישי יחולק לחברים בקיבוץ בזמן הקרוב.
 - בכל דוח אישי, יש פירוט לחבר, של כל הקופות הפנסיוניות שלו גם אם יש לו תוכניות פרטיות.
- הצבעה: ועדת המשק מאשרת את המאזן הפנסיוני לתאריך 31.12.2018.

סיכום ישיבה מתאריך: 13.05.19 (1219)

על סדר היום:

1. אישור פרוטוקול 1119
 2. סיכום מוצרי מעברות 2018 - מציגה אפרת גילת
 3. אישור לפרויקט רישות מערכת גז בקיבוץ מציגים: אנדי ואוהד
 4. שונות
1. אישור פרוטוקול 1119 - אושר.
2. סיכום מוצרי מעברות 31.12.2018
- אפרת גילת, שנה ראשונה כמנכ"ל באופן מלא, מציגה נקודות מרכזיות:
- מגזר הבריאות - אלטמן - עם שנה חזקה בגידול בתחום VMS, בעיקר מהשקות של מוצרים חדשים. כניסה למגזר הערבי. שפה תקשורתית חדשה ואפקטיבית. כמו כן, זכו בפרסים שונים.
 - אנליט - שנה עם מורכבות בקו הייצור. דרישה הולכת וגדלה למוצרים ולכן מקימים קו חדש בפולין. פיתוח מוצרים בשיתוף החברה בפולין.
 - LN - החברה בפולין מייצרת תוספי תזונה בעיקר נוזליים. עברה שינוי אסטרטגי בשנים האחרונות.
 - מדילינק - אתר מכירות פארם אינטרנטי. גידול משמעותי במחזור. מוצרי אלטמן נמכרים דרך האתר.
 - חברת הזנק - DAYZZ - (טיפול בבעיות שינה). הגרסה הראשונה של המוצר נמצאת כבר בשימוש. החברה קיימה מחקר קליני בבית החולים JOHN HOPKINS שידוע בארה"ב כמתמחה בשינה.
 - ביופט - מתחזקת בשנת 2018. גידול במכירות, השקה של חומרי הדברה, הושלם המעבר לייצור בחו"ל. שיפור הפורמולות של המוצר

ומנהלים אותו ומובילים אותו להצלחה. עלתה שאלת המשכיות בתהליכים ואסטרטגיה עם החלפת מנהלים בחברה. עלתה שאלה על פיתוח עסקי וחיפוש השקעות בחברות חדשות. אפרת עדכנה שמגייסים מנהל חדש למערך פיתוח עסקי. חברים ציינו שיש להיאזר בסבלנות עד שנראה תוצאות טובות יותר מהמהלכים שנעשים בחברה. חברים מוסרים תודות לצוות עובדי מוצרי מעברות.

3. פרויקט רב שנתי לחיבור הקיבוץ לצוברי גז

אנדי הציג את הנתונים כיום ומה המטרה. חיבור כל מבני הקיבוץ לצוברי גז כיום, חלק מהקיבוץ מקבל אספקה מבלוני גז (מאד יקר). הפסקת מערכת מים חמים מרכזית. מערכת מחליפי חום שמאד מתיישנת ועלותה 370,000 ₪ בשנה. כמו כן גורמת לכזבוז מים רבים. חימום מים במבני הקיבוץ בעזרת גז.

חברים שאלו לגבי אלטרנטיבות של חמום בחשמל או דודי שמש. עמית שלג אמר שנושא דודי שמש כבר נבדק בעבר ונמצא לא כדאי, במיוחד לאור כמות האבנית הגדולה במי הקיבוץ. לגבי חימום בחשמל, יש לנו מספר דירות שיש שם מערכת חימום חשמלית. אין לה יתרונות מובהקים על מערכת חמום גז שהוחלט כבר מזמן בקיבוץ לעבוד איתה. בנוסף, השקעה במערכת חימום חשמלית יצריך תגבור תשתיות חשמל בקיבוץ. הוצגו הנתונים של הפרויקט לפי שכונות כולל שכונת רמות חפר. (כבר מתוכננת עם צוברי גז) ועדת המשק מאשרת את התוכנית הרב שנתית (5 שנים) לחיבור מבני הקיבוץ לצוברי גז וביטול מערכת המים החמים המרכזית. במבנים יותקנו יחידות חימום בגז. מסגרת רב שנתית של כ-2.4 מיליון ₪. בכל שנה במסגרת תוכנית ההשקעות תאושר התוכנית השנתית של אותה שנה מתוך הפרויקט.

הצבעה: ההצעה אושרה פה אחד.

- והטעימות. עבודת שיווקית במדיה החברתית.
- חלבית - ממשיכה עם התוצאות הטובות, מנוע צמיחה- מגזר הצאן. בסוף השנה מתאחדת עם ביופט. תודות לחגי לוי על כל השנים כמנכ"ל והביצועים היפים מאד. חגי הוביל את חלבית למעלה מ 20 שנים להישגים מרשימים בצמיחה וברווחיות. חגי ממשיך ללוות את החברה כיועץ ותורם רבות מהידע והניסיון שצבר.
- אלגיה - החברה בצרפת. מייצרת ח"ג מאצות ים. בשנה האחרונה השקענו הרבה בשיפור במפעל עצמו. מכירות דומות לשנה קודמת. פיתוח מוצרים חדשים על פי טרנדים עולמיים. עלינו לשיעורי אחזקה בחברה של 54%.

יריב מציג מספרים:

- עמידה בתוכנית עבודה. גידול במחזור 6.7%
- גידול ברווח התפעולי לפני הוצאות והכנסות אחרות- 39%
- הוצאות מימון גבוהות מאד, כ- 8 מיליון ₪ בגלל ירידות בשוק ההון.
- התחלת השקעה במרלו"ג ביופט.
- חלוקת דיבידנד לצובר של 15 מיליון ₪.
- רווח לפני הוצאות מימון והוצאות אחרות 13.7 מיליון ₪.
- הפסד לאחר כל ההוצאות ושיערוכים 15.1 מיליון ₪.
- רווח תפעולי לפני מימון (אחרי מחקר ופיתוח) 6.6 מיליון ₪.
- יריב הציג את עיקרי הדוחות רווח והפסד מאוחד.
- מאזן ותזרים מזומנים באופן כללי.
- יריב גם הציג את היסטורית חלוקת הדיבידנד במוצרי מעברות. הזכיר את רכישת המניות העצמית של החברה. הסביר על ניהול התיקים המנוהלים בחברה.
- אפרת הזכירה את סיום עבודתו של אייל שלמון כיו"ר הקבוצה וציינה את תרומתו החשובה לקידום הארגון והמנהלים בו, ובמרץ התחיל לעבוד אריק שור כיו"ר.

התייחסות חברים: 2018 לא הסתיימה טוב ונקווה ש-2019 תהיה טובה יותר. המפעל שמקומם בפולין צורך מזומנים וזמן ויש לקחת זאת בחשבון. בנושא אצות מהים, יש סיכון גדול לאור מצב האוקיאנוסים. יש צורך לקחת סיכונים אם רוצים להתפתח. ברכות והערכה לחברי הקיבוץ שעובדים במפעל

יו"ר הישיבה: משה טליאס/ריבה וולף

על סדר היום:

1. אישור פרוטוקול 1219.
2. יו"ר ועדת משק - סיום קדנציה משה טליאס והתחלת קדנציה ריבה וולף.
3. רפת - סיכום 2018 ורבעון ראשון 2019. יציג מנהל הרפת בני קינן.
4. סיכום תחקיר לפרויקטים בתחום הבנייה בקיבוץ: כביש עוקף וכניסה לקיבוץ, שיזף, מעבר "נעורים" למבנה "בית היין"
5. שונות.

1. אישור פרוטוקול 1219 - אושר.

בנושא חילופי חברים בוועדה - איתן בג ביקש לסיים חברותו בוועדה, רון ארנון נכנס במקומו. רון היה הבא בתור בבחירות שהתקיימו בשיחת קיבוץ 1417 ב- 27.10.17. ברכות ובהצלחה לרון.

2. יו"ר ועדת משק - העברות תפקיד בין משה טליאס לריבה וולף.

משה סיכם בקצרה את הדיונים וההחלטות שהתקבלו בשלוש השנים האחרונות. מספר חברים ביקשו להודות למשה על תפקודו, כהגדרת מירב: "איש פשרן שעובד ללא פשרות". ועדת המשק היא ועדה חשובה ומיוחדת בתנועה הקיבוצית. זוהי ועדה גדולה ומקצועית הפתוחה לציבור החברים. משה ניהל את הועדה בתבונה רבה, וברגישות. החברים גם איחלו לריבה בהצלחה בתפקיד החשוב והמאתגר שלקחה על עצמה. גיורא הזכיר את דעתו על שינוי סמכות גדולה יותר של יו"ר הועדה. מאחר ואנדי (מרוב התרגשות!) שכח לתת למשה שי צנוע שהוכן מבעוד מועד, השי הוענק למשה בתודה והערכה מוועדת המשק למחרת.

3. רפת - סיכום 2018 ורבעון ראשון 2019

בני קינן, מנהל הרפת, הציג נתונים על ביצועי הרפת בשנת 2018 ותחילת 2019. גם מול שנים קודמות וגם בהשוואה לביצועי רפתות באזור. השנה (2019), חזרנו לייצר יותר חלב מהמכסה (4%). בשנת 2018 היינו באי-ביצוע. בני עבר על מדדים שונים כמו התעברות פרות, אחוזי שומן, אחוזי חלבון, תנובה לפרה ופיזור המלטות. חלק מהעגלות חזרו מהפנסיון בבית הלוי לרפת שלנו.

רווח והפסד: הכנסות מחלב ובשר - מעט פחות מתוכנית 2018. סה"כ הכנסה קטנה מהתוכנית וגדולה משנת 2017.

בני הסביר על מחלת "קדחת שלושת הימים" שפגעה ברפת בסוף שנת 2018, מתו מספר פרות ועגלות. הפסדנו הכנסות מחלב ויעילות ברפת. קיבלנו 300,000 ₪ החזר מהביטוח והחזר נוסף מתנובה. רווח תפעולי 18% גדול יותר גם כספית מהרווח בשנת -2017 16%. רווח נקי קצת מעל 10% מההכנסה. מעט מתחת לתוכנית, בעיקר בגלל "קדחת שלושת הימים". הרווחנו 1 אג' יותר לליטר, לעומת ממוצע באזור של ירידה ברווח לליטר של 4 אג'. בני גם הסביר על יעילות החיסון נגד הקדחת. האירוע קורה בארץ בכמה אזורים פעם ב-3-4 שנים.

בני עדיין על מספר פרויקטים:

- פאנלים סולאריים עם החלפת הגג.
- מכון חליבה - אמור להתחיל להיבנות בחודש הקרוב ולהיכנס לעבודה ברבעון אחרון של 2019.

שאלות של חברים בנוגע למרכז מזון עצמי טיפול בשפכים. בני הסביר על תכניות שונות. משה מברך את צוות הרפת על השיפור בשנתיים האחרונות. גלעד מסביר על העתיד של הרפת ומשק החלב. ייצור עבור בד"צ. היתרון ברפת מחוץ לקיבוץ.

4. סיכום תחקיר לפרויקטים בתחום הבנייה בקיבוץ:

אנדי הציג את הנושא כהמשך לתחקיר של פרויקט הכולבולית. הבטחנו להמשיך בתחקור והסקת מסקנות לכל פרויקט. תחקיר כביש עוקף והכניסה לקיבוץ נדחה לשיבה הבאה.

שני הפרויקטים שנציג היום:

(א) שיזף - מציגות נילי שני -1. בריאות ואפרת אשל. נילי הציגה את הרציונל והתוכנית לשיפוץ, כמו גם את השימושים השונים של הבית הסיעודי. בקומה העליונה יש שני חללים. אחד לפעילות ואחד לחדר אוכל. בית שיזף הוא "בית משפחתי" בהגדרתו. אפרת סיפרה על התכנון והביצוע של הפרויקט, שצומצם ממה שחשבו לבצע בתחילה. הביצוע מוגבל בשעות עבודה, בשל העובדה שזה בית שגרים בו דיירים. אולגה תכננה בצורה יוצאת מן הכלל את השיפוץ. אנדי ציין את ניהול הפרויקט של אפרת ונילי ביחד עם המקצועיות של אולגה והפקוח הצמוד של אלון עומרי. זה הביא לעמידה בלו"ז (מלבד בעיה עם קבלן הצבע) ובעיקר בתקציב. (50,000 ₪ מתחת לתכנון. 10%!) כמו כן, קבלנו השתתפות של 209,000 ₪ מהמועצה. נילי הסבירה כיצד המקום עובד היום, על הניהול ועל הצוות היוצא מן הכלל שיש שם. ברכות לכל מי שתרום להצלחת הפרויקט.

הפרויקט בוצע ב- 50,000 ₪ מתחת לתכנון. 10%!
 הייתה השתתפות של 95,000 ₪ מהמועצה.
 הניהול הצמוד של לימור תרם רבות להצלחת הפרויקט,
 ובעמידה בל"ז ובתקציב.

ריבה ציינה את הנוהל לתחקור פרויקטים בקהילה
 ובעסקים. חשיבות הגדרת מנהל הפרויקט, סמכותו
 וצורת העבודה שלו. כמו כן, הזכירו את החשיבות של
 השתתפות אנשי הביצוע בישיבות הסיכום בוועדת
 המשק. גם בפרויקט זה, ברכות למי שתרים להצלחת
 הפרויקט.

ב) מעבר "נעורים" למבנה "בית היין" - מציגה לימור
 נובלמן- ריכוז חינוך.
 לאור כניסת בית הספר היסודי, עלתה דרישה לפנות
 את המועדון הקודם. לאחר חשיבה מהירה ויצירתית
 ושקילת אלטרנטיבות שונות, הוחלט על מבנה בית היין.
 היה כאן אילוץ ל"ז צפוף. תחילת עבודה במאי -
 כניסה באמצע אוגוסט. המבנה לא היה מתוחזק אחרי
 סגירת הבצקניה ומועדון הח"ץ. הייתה בעיה של תאום
 מול החשמלאים.
 גם כאן, אולגה ואלון ניהלו את התכנון והפיקוח והביצוע
 מצד מעברות.

משה טליאס מסכם קדנציה כיו"ר ועדת משק 2016-19

- אישור הקמת בית ספר יסודי במעברות.
 - אישור השקעות ברפת ובסובטרופיים,
 - אישור השקעות נדל"ן בשטח התעשייה.
 - הצגת מקורות ושימושים ל-5 שנים.
 - אישור מקורות ותוכנית בנייה חדשה ברמות חפר.
 - תחקירים לפרויקטים בקיבוץ.
 - פיתוח ענף הסולרי.
 - היתכנות כלכלית לשינוי.
- לוועדת המשק משקל מכריע בהחלטות הכלכליות ומעבירה את המלצתה לשיחת הקיבוץ.
- ועדת המשק היא הועדה היחידה שריוניה פתוחים להשתתפות ציבור החברים ותודה לחברים הרבים שבאו להציג עמדה ולהיות שותפים לקבלת ההחלטות. ועדת המשק ביחד עם רכז המשק מהווים את הסמך הכלכלי של קיבוץ מעברות ויש לה חשיבות רבה להצלחת הקיבוץ בפיתוח הכלכלי של הקיבוץ.
- תודה לכם, אמנון, אנדי וועדת המשק, על שיתוף הפעולה בשלוש השנים שחלפו. מעביר את הפטיש לריבה ומאחל לה בהצלחה בתפקיד.
- בברכה, משה טליאס

- באפריל 2016 נכנסתי לתפקיד יו"ר ועדת המשק החלפתי את טאטי ומרכז המשק היה אמנון אברמוב.
- הכניסה לתפקיד לוותה בהרבה חששות והרבה רצון לשנות, למדתי את הרציונל של הועדה ואת "הרוחות" שנושבות בה, אישרנו את תקנון התנהלות ועדת המשק וקיבלנו פידבק חיובי של המבקר להתנהלות ועדת המשק.
- מעיון בפרוטוקולים נראה שחוץ מהנושאים שבשגרה כמו סיכומי רבעון וסיכומי שנה היו נושאים כבדי משקל לקיבוץ מעברות, וועדת המשק הייתה צריכה לקבל על עצמה את האחריות לאשר תכניות כלכליות ועסקיות שרכז המשק הביא לפניה כמו,
- אישור מתווה היוון לשטח התעשייה ובמעברות.
- עסקת מטרנה ויחסי ממשל תאגידי קיבוץ מעברות ומוצרי מעברות.
- אישור עסקת רכישת תרימה.
- מתכת, בחירת מנכ"ל ותמיכה בפרויקט המגרסת.
- בחירת מנכ"לים, יו"רים ודירקטורים למוצרי מעברות, תרימה.

דיווח מהנהלת קש"ת

נדרש אישור של קש"ת להשקעה הזו ואת סיום התהליך לקבלת הטופס.

01 ביולי 2019

1. הצגת היתכנות כלכלית של הקונדיטוריה

מוזמנות: ריבה וולף וליך ארד

לילך בליווי מקצועי של ריבה, ביצעו בדיקת התכנות כלכלית להפרדת הקונדיטוריה מענף המזון. בשלב ראשון הפרדה רישומית וניהולית ובהמשך העברה של הקונדיטוריה למבנה המרכולית.

כיום הקונדיטוריה היא חלק בלתי נפרד מענף המזון, אין הפרדה בהכנסות, הוצאות, עבודה, רכש ועוד. ומעולם גם לא מופו ונבדקו ההוצאות פרט לשעות עבודה.

תהליך הבדיקה כלל בניית עץ מוצר (מתכון) לכל פריט שנמכר ומיפוי המכירות וההכנסות. נבדקו עלויות העבודה. ריבה הציגה תחזית לחציון השני של 2019 עם סיום ברווח של 1% ותחזית לשנת 2020 עם סיום ברווח של כ-6%. מהלך ההיפרדות מגיע כבקשה מלילך שמעוניינת להפעיל את הענף בתחומי המרכולית הישנה. הבקשה היא להמשיך להיות ענף שירות בקהילה כיוון שרוב הקוחות הינם חברי הקיבוץ.

מצד ענף המזון יש רצון להפסיק את ההסתובבות במטבח וגם להשתמש בחדר שיתפנה (אחד החדרים היחידים במטבח שניתן לקרר ולאפשר לצוות לעבוד בתנאים אנושיים).

הציוד הקיים יעבור עם הפעילות למרכולית הישנה.

החלטה:

אושרה התוכנית שהוצגה וההפרדה בין ענף המזון לקונדיטוריה. אושרה השקעה של 100,000 ₪ לשיפוץ ותחזוקה של המרכולית הישנה והעברת הקונדיטוריה. הקונדיטוריה תתנהל כענף שירות בקהילה, בלי תקציב ותהיה חייבת להיות מאוזנת.

2. כלכלית - השלמת התאמות לקבלת טופס 4

מוזמנים: עמוס הלפרן, אוהד נוף וחיים איילון

על מנת לקבל טופס 4 (טופס איכלוס מבנה) למבנה הכלכלית יש לבצע עוד מספר התאמות:

לחפור קו מי מקורות, להתאים את הספרינקלרים (כיבוי אש) ולהגדיל את שירותי הנכים. כל אלו בעלות של כ- 103,000 ₪

בדיון שהתקיים נשאל: מדוע לא תומחרו עלויות אלו בתהליך השיפוץ של הכלכלית? ההסבר שניתן בישיבה, שהפרויקט התארך ועם השנים הצורך באישור למבנה התבהר אך לא נלקח בחשבון מההתחלה. בנוסף, כיום אין החלטה אחידה בנושא טופס 4 וכל פרויקט מתנהל אחרת. לדעת חברי קש"ת זוהי דרך לא טובה ולא נכונה. עוד עלה בדיון שיש לקחת לפחות עוד כ- 30,000 ₪ להצעת המחיר לטיפול בגינון שלא נלקח בחשבון ובלתי צפוי מראש.

החלטה:

הנהלת קש"ת מבקשת להביא את נושא הוצאת טופס 4 לדיון בוועדת בינוי וקבלת החלטה מסודרת האם נדרש להוציא טופס 4 לכל מבנה בקיבוץ ובעיקר האם זה נדרש למבנה ישן שנעשה בו שיפוץ. במידה ויוחלט שהיבטים לקבל טופס 4 כהחלטה עקרונית, יש להכניס לכל כתב כמויות ותקצוב פרויקט עלות זו. הנהלת קש"ת מבקשת מצוות הבינוי להכין כתב כמויות שלוקח בחשבון את כל העלויות הצפויות וגם את הבלתי צפויות. לאחר כל אלו הנושא יעלה לדיון נוסף בקש"ת.

3. ערעור יונתן פלד על החלטת צמצום שעות הפתיחה של הבריכה בכל זמן שאינו החופש הגדול

מוזמנים: יונתן פלד ושחר ארד.

השנה הוחלט לצמצם את שעות הפתיחה של הבריכה ולסגור בשעות בוקר בהן אין כמעט מטרד ציבים בחודשים בהם הבריכה פתוחה (מלבד יולי אוגוסט). ההחלטה התקבלה בהנהלת הבריכה ויחד עם מנהלת קש"ת. השינוי נעשה משתי סיבות עיקריות:

- מיעוט משתמשים בבריכה בשעות הללו 09:00 עד 12:00 (עד כדי כך שהבריכה עומדת ריקה חלק נכבד מהיום).
- הפחתת שעות התורנות של המצילים בשעות אחה"צ וימי שישי על ידי פיצול ושינוי שעות העבודה של המציל השני שעובד עם שחר.

יונתן פלד מבקש לערער על עצם ההחלטה שהתקבלה על ידי בעלי התפקידים ולא הובאה לציבור בצורת משאל ובדיקת הצורך האמיתי של החברים לשימוש במקום.

בדיון שהתקיים נאמר שמבחינה עקרונית למנהל הפעילות יש אחריות וסמכות וחלק מתפקידו הוא גם קבלת החלטות הקשורות לפעילות אותה הוא מנהל. לא

גדולה ללימוד ובהצלחה לאורית גיל ודגן שמעוני!
ענת קדר מסיימת את תפקידה כמנהלת התחזוקה. לתפקיד
נבחר טל חזון שהוא בעל רקע בתחום הבניה והאחזקה,
מכיר ועבד בקיבוצים בתחומיים אלו. הוא מתחיל לנהל את
הענף מתאריך - 1.8.2019. תודה לענת ובהצלחה לטל!

2. בקשות להשקעות

החלפת מתקן כושר שהתקלקל בפנינת הספורט סמוך לכביש
העוקף ממערב לקיבוץ. בימים אלו הסתיימה בניית סככת
צל שנבנתה מכספי השילומים וכעת מבקשים להחליף את
המתקן שהתקלקל. עלות ההחלפה כ - 10,000 ₪.

1. בטחון - מוזמן חגי גרסטנר

החלפת קודנים בפשפשים בגדר השכונה המערבית והתקנת
שישה כפתורי מצוקה. קודנים - הפשפשים עומדים פתוחים
כל שעות היום והלילה וקל מאוד לעבור דרכם לכיוון
השרות. הבקשה היא להחליפם בקוד שלא יחייב כפתור או
טלפון לפתיחתם. כך יקל על דיירי השכונה להיכנס דרכם
ולא תהיה בעיה לשמור אותם סגורים בכל שעות היום
והלילה.

לחצני מצוקה - הצורך הסתבר לאחר שקרו מספר מקרים
בחדשים האחרונים בהם התקשרו לחגי כשעובדים או
חברים היו במצוקה. הכוונה למקומות מרכזיים בהם יש כסף
מוזמן ומגיעים אליהם חברים רבים: חדר האוכל, כלבולית,
הנהלת חשבונות, מזכירות והדואר. הלחצן יצלצל ישירות
אצל חגי ועוד שני חברים מועדת בטחון שיוקפצו למקום
עם הקריאה. עלות כ - 15,000 ₪.

ענף מזון - מוזמן דרור רודריק

בקשה לקניית עגלת בישול פרונטלית. הכוונה למכשיר
שלידו יעמוד עובד מטבח שיכין את המנה במקום באזור
ההגשה (ברומה להכנת הסושי). המתקן יעזור לשפר את
חווית ארוחת הצהריים, יעשיר את המגוון, יאפשר הכנת
מנות חדשות ומיוחדות, וישפר את הטירות והבריאות.
ניתן יהיה להכין מנות בשריות ומנות צמחוניות בו זמנית
(ובהפרדה). הנהלת קש"ת קיבלה את הרושם שהמכשיר
ישפר מאוד את רמת ארוחת הצהריים המוגשות ואולי אף
יחזיר חברים שהפסיקו לאכול בחדר האוכל. עלות המכשיר
כ - 70,000 ₪.

החלטה:

בקשות ועדת בטחון אושרו.
מתקן כושר ומכשיר בישול פרונטלי יעלו לדין נוסף אחרי
שיוצג דו"ח השקעות סופי של החציון.

ניתן להביא להצבעה כל החלטה של מנהל פעילות או בעל
תפקיד. מנהלי הענפים מונו וקיבלו לידיהם את האחריות
לניהול תקין ואת כל ההפעלה של הענף והם לא יוכלו
לנהל אם יצטרכו לפנות לציבור עם כל שינוי והסדרה
שירצו להפעיל בענף. כמובן שאם ישנה פגיעה מהותית
בחבר או קבוצת חברים, בהחלט יש מקום לערעור ותפקיד
הנהלת קש"ת בין השאר, לפקח ולוודא שמנהלי הפעילויות
פועלים בגזרתם על פי הנהלים.

לרוב ענפי השירות וגם לכריכה קיימת הנהלה ציבורית
שכבר מעל עשור מלווה את שחר בכל החלטה ובכל שינוי
שנעשה. להנהלת הכריכה תפקיד גם לעזור לשחר לשמור
על התקציב. לדברי יונתן אילו היה יודע שלכריכה יש
הנהלה, לא היה מערער.

החלטה:

הערעור לא התקבל. תודה ליונתן שהעלה נושא חשוב זה
לדיון שאיננו נוגע דווקא בהתנהלות הכריכה אלא שייך
לכל הענפים ומנהלי הענפים.

4. אישור השקעה לשיפוץ בית 145

אפרת הביאה בקשה לאישור השקעה לשיפוץ דירה 145.
מדובר בשתי דירות שחוברו לפני שנים רבות אך לא שופצו.
הבקשה הגיעה ממחלקת האחזקה כיוון שהבית דורש
אחזקה תמידית בגלל תשתיות: קירות רטובים, גג דולף,
מטבח שצריך להחליף, צנרת מקלחות שצריך לתקן, הרמת
הרצפה והחלפתה בכל הבית. לאחר סיור עם אלון עומרי
וענת קדר, אלון הגיש הצעת מחיר. ההצעה עומדת על כ -
200,000 ₪. אין כוונה להזיז קירות או להחליף חלונות אלא
טיפול בעיקר בתשתיות.

החלטה:

הבקשה אושרה.

22 ביולי 2019

1. עידכונים

לימוד נובלמן מסיימת את תפקידה ועבודתה בחינוך
החברתי קהילתי. תפקידה התחלק בין ריכוז הנעורים
ואחריות על כל פעילות הנוער - שימלא אותו מעתה
דגן שמעוני. ובין גיל בית ספר יסודי - שבו תחליף אותה
אורית גיל שעובדת בבית הספר ולוקחת על עצמה את
הניהול הבלתי פורמלי של בית הספר והחופשים של ילדי
בית הספר וכל ילדי מעברות (גם אלו שלא לומדים בבית
הספר אבל מגיעים לחלק הבלתי פורמלי והחופשיים). תודה

3. ענף המזון - מציג דרור וודריק

-
- תוצאות שאלון ענף המזון** - על השאלון ענו כ-100 חברים. רוב העונים התייחסו בכתב ובפירוט רב לנושאים השונים שעלו בשאלון. תודה לכל העונים והמתייחסים. ברור לגמרי שלחברים רבים המקום חשוב ביותר ורבים משתמשים בו. נקודות מרכזיות:
- ארוחת ערב ביום שלישי - בקשות להפוך את התפריט לבריא יותר
 - רבים ביקשו מנות צמחוניות יותר מגוונות ולא אוכל מוכן.
 - עגלת בריאות - לשפר ולשנות
 - ירק חם - פחות לקטים ולגוון.
 - עוד עלה מהסקר שמעטים מגיעים לארוחת הבוקר ורבים הציעו לסגור ארוחה זו.

ארוחת בוקר:

דרור הציג את הנתונים לגבי ארוחת הבוקר: ארוחת הבוקר פתוחה מ 06:45 ועד 09:00. הכנסה של כ-900 ₪ בממוצע ליום. בימי שישי כ-400 ₪ (או פחות).

המשתמשים:

- כשלושים חברי קיבוץ שיושבים ואוכלים
- כעשרה שכירים
- ילדים, שכירים וחברים נוספים שקונים משהו לדרך.

מבדיקה שנערכה בקיבוצי גרנות ישנם שלושה קיבוצים בלבד שמפעילים ארוחת בוקר. דרור מבקש את אישור קש"ת לסגור את ארוחת הבוקר. נרוויח מכך שני דברים עיקריים:

- התמקדות בפעולת הליבה של הענף: ארוחת צהריים והארוחות לגנים - יאפשר שיפור ברמת האוכל
 - חיסכון כספי משמעותי - בעיקר חיסכון באנרגיה ובכח אדם.
- בעתיד תהיה אפשרות לערוך ארוחות בוקר לאירועים מיוחדים ולפי ביקוש אמיתי.

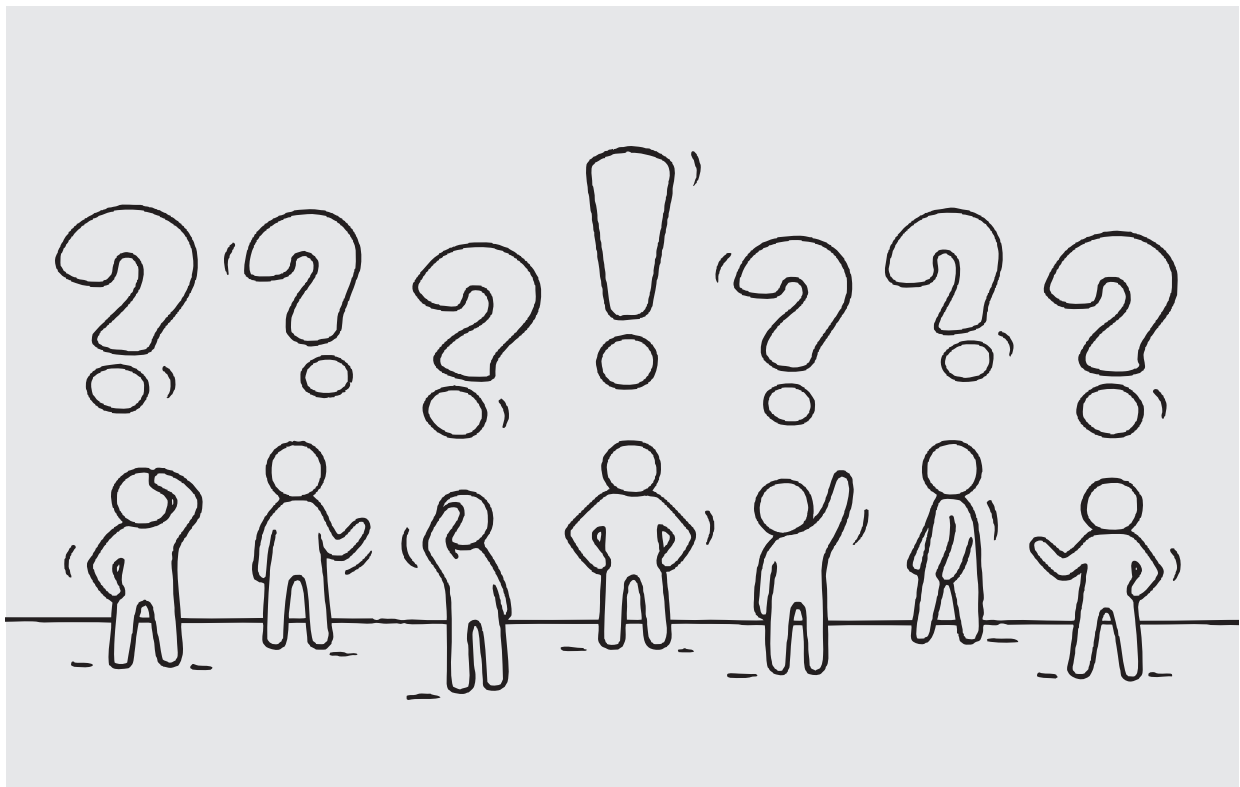
בדיון שהתקיים: הייתה הסכמה שצריך לסגור את ארוחת הבוקר. נאמר שארוחת הבוקר נשארה מכוח האינרציה ואין לה הצדקה כיום, היא יקרה מאוד ומשרתת ציבור קטן ביותר. משום כך צריך לסגור ולהתאים למציאות שהשתנתה.

החלטה:

קש"ת ממליצה לסגור את ארוחת הבוקר. כיוון שזו החלטה שיש לה גם משמעות חברתית הוחלט להעביר בהחלטה להחלטת שיחת קיבוץ. במקביל וללא תלות בהחלטת השיחה, נבדוק אם קיים צורך ויש אפשרות להגשת ארוחות בוקר במתכונת שונה ויעילה יותר.

בברכה,

אפרת אשל

שלמה אייזנר - סיפור חיים

מי שראה את שלמה בשנותיו האחרונות יושב על הספסל ושר בספרדית לא הכיר את שלמה האמיתי שמקפל בסיפור חייו את הציונות במלואה.

שלמה נולד בפולין באוגוסט 1922, ממש לפני 97 שנים. בהיותו תינוק עברה המשפחה לארגנטינה ואח"כ לצ'ילה שם חווה את נעוריו ובגרותו. עזיבת המשפחה את פולין הייתה מסיבות כלכליות, אביו היה כובען עד יומו האחרון וחיפש הזדמנות לכלכל את 3 ילדיו הקטנים. את ימיו הראשונים כתלמיד למד שלמה ב"חדר" וכבר אז לקח את הלימודים ברצינות. כשהמשפחה התבססה האב פתח חנות כובעים ושלמה הצעיר סייע בידו, זו אולי התחלת דרכו הכלכלית. פעם אחת שלח אותו אביו לבדו ליהודי עשיר ושלמה הצליח למכור לו סחורה רבה מה שהסב לו הרבה גאווה. בעקבות זאת התחיל לפתח חיבה לתחום המסחר והמכירות.

בבית המשפחה שמרו על כללי הכשרות ואביו הקפיד ללכת לבית הכנסת. שלמה הצטרף לקהילה היהודית בעיר לאירועים חברתיים. בשנות ה-40 הוקם בסנטיאגו מועדון: "קידמה, ארגון נוער יהודי" על ידי חבר ההנהגה הראשית של "השומר הצעיר" ושלמה הצטרף למועדון. בהמשך הפך שלמה למדריך ב"קידמה" ואז החליטו להצטרף לשומר הצעיר. בנובמבר 1941 התקיים בסנטיאגו הקונגרס הציוני המקומי ושם פגש שלמה את חני שהיתה גם היא ב"קידמה". מאז, לא נפרדו דרכיהם.

ב-1944 התחתנו והתחילו לדבר על הליכה להכשרה כי ראו עצמם מגשימים בארץ ישראל. ב"קידמה" היו חברים נוספים שאנו מכירים כ"ההשלמה הצ'ילאית": מרים ריבק, מינה ואבנר בר און, יעקב ארנסט מילר, שושנה ומנחם אפרתי, מרדכי דורון, מנשה קורת ועוד רבים וטובים.

כדי לעלות לארץ ישראל יכלו רק לבחור בדרך יצירתית כי הבריטים לא נתנו אשרות עלייה. 10 מחברי הקבוצה התחזו למחנכים והגיעו לכנס חינוך יהודי שנערך בירושלים. גם את הכסף לכרטיסים השיגו במקוריות מהקרן הקיימת בעיר כהלוואה, שלא הוחזרה כמובן. לארץ הגיעו חני ושלמה אחרי מלחמת העצמאות, מרציף האנייה בחיפה היישר למעברות (חלק מחברי הקבוצה שעלו שנה קודם, עברו בגופם את קרבות נגבה במלחמת העצמאות). את פניהם קבל מוניו סלע שהגיע עם ה"בובי", המשאית המיתולוגית של הקיבוץ.

המגע עם הקיבוץ היה מעורב בקודש וחול: מצד אחד החלום הציוני בהתגשמותו ומהצד השני חיי היומיום הקשים. במהרה הבינו שזו דרך מתמשכת, מפותלת זרועת הישגים, מכשולים ואכזבות. זו דרך ששלמה וחבריו סללו מדי יום וששינתה את פניה בהתמדה. בשנים הראשונות עבר שלמה במספוא וברפת עם ישראל וגידל פלביץ' ואח"כ קיבל מינוי ראשון כסדרן עבודה. לשליחות בצ'ילה מטעם התנועה יצאו חני ושלמה ב-1952, שהו שם 3 שנים והצליחו להעלות לארץ עולים רבים.

כשחזר שלמה מהשליחות היה מרכז ועדת חברים ואח"כ נבחר למזכיר הקיבוץ. שלמה עסק בחיפוש ענף התפרנסות לקיבוץ ואז נקנה "מינימוטור" ששלמה ניהל. בסוף שנות השישים נבחר שלמה לגזבר הקיבוץ והתמודד עם מצב כלכלי לא יציב. שלמה אמר שצבר באותה תקופה ניסיון וידע עשיר בעל ערך רב לעצמו ולקיבוץ. אחרי הגזברות עבר שלמה בגינות הנוי ונהנה מאוד. רבים זוכרים את שלמה משתופף גם בימי זקנתו על ארבע וגוהם את הרימון בגינתו או מעשב בקפדנות.

אחרי תקופת הנוי יצא שלמה לנהל את ארגון "קיבוצי השומר הצעיר", תקופה שהרחיבה מאוד את אופקיו. ב-1980 נבחר שלמה לנהל במשך 8 שנים את "המשביר המרכזי". כשסיים קבל מכתב ובו נאמר: "תודותינו והוקרתנו על פועלך למען הרשת ועובדיה, תמיד מצאנו אצלך אוזן קשבת ולב פתוח לבעיות העובדים. זכינו להגיע איתך לידידות אמיתית".

כשחזר לקיבוץ ביצע שלמה תפקידים ציבוריים רבים: חבר בצוות השיווק של דגי הנוי, חבר ויו"ר במועצות מנהלים רבות כמו המשביר לצרכן, ספרית פועלים, דלק ועוד. בין היתר עמד בראש הצוות שהקים את בית "שיזף", בית שהיה קרוב לליבו מאוד ובו גם שהה בימיו האחרונים.

עבודתו של שלמה בקיבוץ ומחוצה לו הטילה על חני ועל הילדים עול כבד כי שלמה נעדר תכופות מהבית. הנטל החינוכי נפל על חני שנשאה במאמץ באחריות מלאה. שלמה ציין שהלכידות המשפחתית הייתה הבסיס המוצק שלו לכיטחון בכל נסיבות חייו. מצד שני אמר שלמה כי על האדם לעשות ולתרום כמיטב יכולתו, לא רק לעצמו בלבד, אלא גם לסביבתו ולחברתו. טעם החיים הוא בעשייה.

כך נזכור את שלמה: בעשייה בלתי פוסקת למען הקיבוץ והחברים. יהי זכרו ברוך.

כתבה: עינת טחנאי | חלק מהפרטים נלקחו מספרה של אמירה קידר על שלמה וחני.
הקריאה בהלוויה - נורית יואל.

חידת שעון המטוטלת שנמצא במועדון

במועדון על העמוד הסמוך לכניסה, תלוי שעון קיר מטוטלת עתיק ויפהפה אשר מאז כניסתו לתפקיד לא פעל. לפני כחודש פנה אלי דודו (אחיה של שרה כתר) והביע רצון לתקנו. מאוד סיקרן אותי לדעת מה הסיפור של השעון הזה ואיך הוא קשור לשרה ומשפחתה. אני מביאה את הסיפור לפניכם:

דוד ועליזה בראון הסבים של שרה הגיעו ב-1946, לאחר מלחמת העולם השנייה, לקיבוץ מעברות. הם היו אנשים דתיים שומרי מצוות וכמו כן אמידים, עובדה אשר הצילה את חייהם. הם חיו בבית גדול בעיר סובוטהיי אשר בהונגריה וארחו בביתם את פעילי התנועות הציוניות ואת פעילי השומר הצעיר. חייהם ניצלו בזכות כספם כאשר הורדו מהרכבת לאושוויץ ועלו לרכבת הידועה של ד"ר קסטנר, אשר נסעה לשוויץ.

הם הגיעו למעברות וחיו כאן כשנה, וכרצון להוקיר את שהותם כאן, נתנו את השעון במתנה לקיבוץ. כלומר השעון בן 73 שנים. הוא תוצרת גרמניה ועשוי על ידי GOSTAV BEKER. דודו תיקן את השעון והשיב אותו למועדון ואנחנו מודים לו מאוד על האכפתיות והרצון הטוב.

הילה דביר

משפחתה של שרה כתר. שרה היא התינוקת בידיים של אמא, ונוגה אחותה בידיה של אבא.

מהנעשה בנעורים

החופש הגדול והעמוס כבר כמעט מאחורינו ועוד מעט תתחיל לה שנה חדשה! אז מה היה לנו בזמן האחרון?

שינויים בצוות

לימור סיימה את תפקידה כמנהלת חינוך, אחרי תקופה ארוכה ועשירה, שהביאה את החינוך בכלל והנעורים בפרט למקום טוב מאוד - הן מבחינת הפעילות והן מבחינת ההתנהלות. דגן שמעוני נכנס כרכז נוער, החל מהראשון לאוגוסט, והוא אחראי על כלל פעילות הנוער בקיבוץ. אילן ונטלי המדהימים ממשיכים לעבוד במרץ רב וימשיכו גם בשנה הבאה! במהלך החופש הצטרפה אלינו חן נוף (לצערנו הרב לא תמשיך איתנו בשנה הקרובה). בתחילת שנת הלימודים תצטרף לצוות אלמוג הללי, כך שיהיו לנו בעצם שלושה מדריכים שימלאו תקן של 2 מדריכים במשרה מלאה. ברוכה הבאה אלמוג! מתרגשים מאוד ובטוחים שתתרמי המון.

חופש גדול

במהלך חודש יולי קיימנו מספר פעילויות בקיבוץ ומחוצה לו - חדרי בריחה, פיינטבול, שחיות לילות, אירוח של קיבוצים, ארוחות ועוד... חלק נכבד מיולי הוקדש למפעלי השומר הצעיר, בהם לקחו חלק מספר שיא של נערים מהקיבוץ. בתחילת אוגוסט נדדנו לאזור אילת לטיול נעורים נפלא, שכלל בין היתר צלילת שנורקלים בריף

האלמוגים, טיול ג'יפים מדברי, ספורט ימי ושוטטות בטיילת המשופרת באילת. היה חם, עמוס ובעיקר כיף. חלק גדול מהנערים והנערות הגיעו לטיול לשמחתנו הרבה, ונשמח לראות עוד רבים מגיעים בהמשך! בזמן טיול הנעורים הגיעו הנערים והנערות שעולים לכיתה ז' לבלות במועדון ולהכיר את המרחב החדש אליו הם יצטרפו בקרוב מאוד.

ממש לפני כמה ימים חזרו נערי ונערות הגוף הבוגר, 10 במספר, מהרפסודיה של התנועה הקיבוצית בכנרת. מעבר לעבודה הקשה וההפלגה המאתגרת, הנערים חברו לקיבוץ גזר וביחד לקחו חלק בקבוצות דיון על נושאים חברתיים שונים, כמו מצב האוכלוסייה האתיופית בארץ ועוד. במהלך בניית הרפסודה, החליטו הנערים להקדיש את המפרש (שהיה המוביל במשט) לזכרו של עדי מס ז"ל. המחווה ריגשה מאוד את הצוות וכלל המשתתפים, והתפרסמה גם מטעם התנועה הקיבוצית לעיתונות. תמונות של המפרש מצורפות כאן.

בשבוע הקרוב נצא עם נערי הגוף הצעיר לטיול קצר בצפון ובכך בעצם נסיים את החופש הגדול - שמחים, עייפים ומרוצים!

הכנות לשנה הקרובה

במהלך שבוע ההערכות (25-31.8), נבצע מספר עבודות תחזוקה חשובות במועדון ועל כן הוא יהיה סגור. עם פתיחת השנה נזמין את ההורים והנערים לשיחות פתיחת

ולסיום, אנחנו ממשיכים לעבוד במרץ ולא לנוח על השמרים, אם יש לכם/רעיונות, שאלות או בקשות - אנחנו נשמח מאוד לשמוע!
ודבר אחד אחרון, נחזיר עטרה ליושנה עם פינת חידה - פרס מובטח לפותר נכונה (תשובות לצוות):
"את הכל הוא בולע בחמדה -
חיות ופרחים ועופות השמים.
הוא נוגס בכרזל ואוכל בפלדה
אבנים הוא טוחן וגומע כמים.
מלכים הוא מפיל, מחריב הוא ערים
ושאולה מוריד הוא הרים אדירים"

צוות הנעורים
נטלי, אילן ודגן (ותכף גם אלמוג)

שנה במהלכן נספר על התוכניות השונות שלנו ונרצה גם לשמוע רעיונות/בקשות. אנחנו תמיד זמינים בשבילכם! במהלך השנה הקרובה נפעיל 3 פרויקטים של עבודה חברתית במסגרת הנעורים (כתחליף לשעות העבודה, כפי שכתבנו בעבר), לכיתות ז'-ט'. פרויקט אחד כולם כבר מכירים - פיצות נעורים, שנוחל הצלחה גדולה תודות למאמצי הצוות והנוער בעיקר. שני הפרויקטים הנוספים - אחד במשק החי ואחד יצירת גינה קהילתית/גינת נעורים, יתחילו להניע עם פתיחת השנה. בשנה הקרובה אנחנו מתכננים לחזק את פעילות השומר הצעיר במעברות במספר תחומים. מספר הפעילים בקן גדל משנה לשנה, דבר משמח מאוד. ברצוננו להודות לתימור על עבודה מעולה בשנה האחרונה!

חופש גדול 2019 של חברת הילדים - סיכום ביניים

הדלת והלב. תודתנו הגדולה נשלחת לצחי מהתחבורה, אוסי וכל צוות הכולבולית, שלמה כתר מתלם, רבקה מחרר האוכל, בועז מהסטודיו לצילום.

השיא של החופש הגדול היא הקייטנה, השנה נסענו לקיבוץ מעיין ברוך, ישנו שני לילות במרכזן שלהם, טיילנו בנחל דן, עשינו סדנת שוקולד טעימה, החלקנו על הקרח במרכז קנדה ועוד המון דברים נהדרים!

רוב החופש מאחורינו אבל יש עוד חוויות רבות לפנינו, נתראה בשבילים!

ילדי וצוות חברת הילדים

אנחנו רוצים לקחת את הזמן, לשתף אתכם ולהביט אחורה על החופש שכבר מאחורינו ועל כל מה שעוד עתיד לבוא.

הנושא של החופש הזה הוא "מסע בזמן" וככזה הוא מזמן לילדים חוויות ואתגרים שונים. החל מחיפוש דינוזאורים בתוך קרחונים בבריכה, המשך ביום משימות מאתגר וכיפיי בקניון עיר ימים ועד ליום קבוע בשבוע שבו אנו עובדים בענפי הקיבוץ השונים.

אנו רוצים לנצל במה זו בכדי להודות לעובדים בענפים השונים שהבינו יחד איתנו את החשיבות הגדולה שבשילוב ילדים בענפים, בחשיבות היכולת לתת להם טעימה מחיי הקיבוץ, לקחת חלק ותפקיד, ולהתחייב על כל מה שנובע מכך. תודה על הסבלנות, על שיתוף הפעולה ועל פתיחת

קודם כל, תהיה בן אדם ראיון עם שלמה כתר לאחר סגירת ת.ל.ם

ש: כמה אנשים עבדו בתלם במשך רוב השנים הללו?
ת: במקום עבדו בעיקר פנסיונרים, וגם צעירים וצעירות שבאו לפרקי זמן קצרים, בתקופה של חיפוש עבודה או בין עבודות. כ- 18 איש ואישה, פחות או יותר בתחילת הדרך.

ש: מה הייתה התייחסות המוסדות לתלם?
ת: ריכוז המשק לא תמיד אהב את הרעיון שחברים/ות יעבדו אצלי ולא יחפשו בקדחתנות מקום עבודה חדש, אבל לנו הם עזרו מאוד, בעיקר בתקופות כשהגיעה המון עבודה ממטרנה ולא מעט מתרימה ועוד עבודות שהתברגו מהצר. תמיד דאגתי שמי שאין לו היכן לעבוד בימים/שבועות/חודשים מסויימים, שיעבוד אצלנו.

ש: עכשיו תלם נסגר... ספר לנו מה קרה בתקופה האחרונה?
ת: בשנה וחצי האחרונות, המקום התרוקן. פנסיונרים חדשים לא הגיעו, ואנשים יצאו מתלם בדרך זו או אחרת. נשאר שיש אנשים, חבורה קטנה, חרוצה ומסורה שהמשיכה לעבוד עד הרגע האחרון. כשהגעתי למסקנה שאני רוצה להיות קצת יותר חופשי, רחלי והגר החליפו אותי בארגון העבודה בצורה טובה מאוד. בשלב מסויים בשל לחץ של משרד הבריאות הופסקה הפעילות של מטרנה ותרימה אצלנו, ונוצר קושי לעמוד בעלויות (הכנסות מול הוצאות). הגענו ביחד עם מוסדות המשק למסקנה שהגיעה השעה להפסיק את הפעילות שלנו וקבענו תאריך לסגירה.

ש: איך אתה מסכם תקופה כה ארוכה ומה הן תחושותיך, שלמה?

ת: היו שנים טובות מאוד, עם הרבה פעילות, הרבה עניין והמון סיפוק. ההחלטה להפסיק לא הייתה קלה, וכרוכה בעצב ובכאב לב, אך לא הייתה ברירה. אותי הדאיג יותר מכל מה יהיה עם האנשים, אך בטוחני שכל אחת מהחברות תמצא או כבר מצאה לה מקום ראוי ומתאים. במהלך העבודה בתלם נקשרו קשרים ויחסים חברתיים טובים מאוד בין האנשים. היו שיחות נפש ושיחות על עניני השעה, בקיבוץ ומחוץ לקיבוץ. כל אחד מצא לו

שבע-עשרה שנים תמימות לאחר שהחל לפעול, נסגר לאחרונה ת.ל.ם. ענבל נקש פגשה את שלמה כתר, האיש שעמד מאחורי הפעילות של המקום החשוב הזה ב-15 השנים האחרונות והקדיש לו זמן יקר, דאגה, מחשבה וסבלנות אין קץ.

ש: שלמה, שלום. מה זה בעצם "ת.ל.ם"? מתי הוא הוקם? ומתי אתה נכנסת לסיפורינו?

ת: ת.ל.ם זה "תגבור לתעשייה מעברות". הוא הוקם בשנת 2002 בניהולן של אסנת גור ותמר פז. בשנת 2004, אחרי 35 שנים במוצרי מעברות, עברתי לניהול תלם. בשנים הראשונות ארזנו בעיקר עבור מטרנה, תרימה וביופט ובמשך הזמן קיבלנו עבודה גם ממפעלים אחרים, כמו למשל חברת שטראוס, שמייצרים מכשירי חיתוך והשחזה מצופים באבקת יהלומים ומקדחים למרפאות שיניים וחברות שונות המייבאות מוצרי פרסום וקידום מכירות.

לפחות ל-3 ימים בשבוע, והלכו דרך ארוכה יחד איתי. חלקם הפסיקו במהלך השנים כי לא יכלו יותר לעבוד בשל גיל או מחלה או מסיבות אחרות.

ש: שלמה, ומה איתך בימים אלה? ספר לנו מעט על העתיד הקרוב, תוכניות, חלומות?

ת: כרגע אני באתנחתא קלה, מוכר חלק מהציוד שנשאר בתלם שלא ישמש את "המרכז התעסוקתי חברתי" לגיל השלישי + עמל, שעומד לצמוח שם בעתיד. אין לי כוונה לשבת בבית. אני מאמין שאמצא עבודה מעניינת אשר תתן לי סיפוק והרגשה שאני יכול עדיין לתרום ולהועיל. אני מודע היטב לעצמי ולגיל שלי ואני יודע שאני יכול לאפשר לעצמי לנוח קצת, אבל קשה לי כי אני רגיל להיות בפעילות של עשייה ואני מרגיש שאני עוד יכול לתת ולתרום.

אני לא ממליץ לשבת בבית בשום גיל. כל עוד אפשר, ואני לא ממציא שום דבר חדש, כדאי לעבוד או להתנדב. גדעון דביר אמר לנו פעם, לפני 12 שנה כשעבד בתלם: "לקום בבוקר ולהרגיש שאתה שייך ותורם, עדיין, לאיזה מקום עבודה או לחברה, זה אושר וסיפוק בלתי רגיל". שמעתי אז את הדברים שלו והתרגשתי מאוד, כי זה באמת מבטא הרגשת שייכות, חריצות, התמדה ורצון להמשיך ולהועיל עד הסוף. עד סוף הדרך.

ראיינה ורשמה מפיו של שלמה: ענבל נקש

את המקום והזמן לשתף או לפרוק באוזני אחרים בעיות אישיות וגם נושאים שהוא לא כל כך הסכים איתם. אולי בדרך אחרת ובמקום אחר האנשים הללו לא היו נפגשים ולא יוצרים קשר, אבל העבודה בתלם הכתיבה מסגרת חברתית מגובשת ובמשך הזמן היחסים התפתחו והיו באמת טובים בין כולם.

האווירה הייתה טובה, נעימה. אנשים אמרו שזה גם תלוי בי - הרוגע, השלווה, היחס הבין אישי והצורה הנעימה שבה הייתי פונה. לפעמים מברר דברים שבמחלוקת, ומנסה לכבות זיקים קטנים של חיכוכים (בעיקר בעניין המזגן), כל אלו תרמו לאווירה החיובית. השתדלתי להיות בראש ובראשונה בן אדם לפני כל דבר אחר וציפיתי גם מאחרים שיהיו קודם כל בני אדם איש לרעהו.

לאורך השנים באו אלינו ממקומות אחרים, והתעניינו מאוד איך בונים מקום כזה ופעילות כזאת, איך משיגים עבודות. רכשתי ניסיון וידעתי לענות על השאלות האלו. בהתחלה היה לנו יותר קל כי המפעלים נתנו חלק גדול מהעבודה ועזרו לנו להתבסס. לא בכל מקום יש מפעלים כאלו. נתתי טיפים וסודות מקצוע, ואני מקווה שיצא מזה משהו למתעניינים.

אני חייב לציין שמרכזי משק לדורותיהם, ומרכזי משאבי אנוש ומזכירים, התעניינו ודאגו לתלם לאורך השנים וראו את העבודה במקום הזה חיונית ביותר ואפילו כעבודת קודש.

האנשים שעבדו בתלם היו חרוצים ומסורים, התחייבו

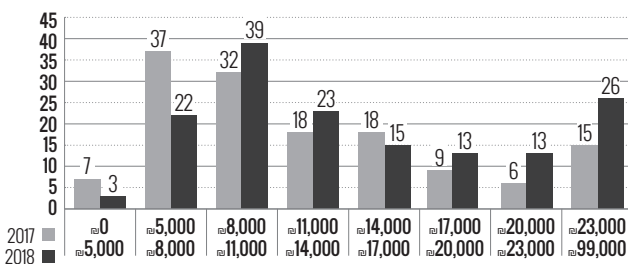

צילום: בועז נובלמן

הרהורים על טענות קש"ת

העשיר לחבר על מנת למצות את כלל הזכויות המגיעות לו ממעסיקו. יתכן כי חלק מהדברים היו נפתרים בדרך פשוטה זו.

כך או כך, הנתונים שכן דווחו לקיבוץ דווקא מראים שיפור עצום בהכנסות עובדי החוץ בשנה האחרונה לעומת השנים שקדמו לה. לדוגמה: 26 חברים מכניסים מעל 23 אלף ₪ בחודש (ברוטו) - 11 יותר מאשר בשנת 2017, 13 חברים מכניסים בין 20 ל-23 אלף ₪ (ברוטו) לעומת 6 אשתקד, וכיצא בזה כמעט בכל קטגוריה (ראו גרף מצורף). כאשר השכר החציוני עולה תוך שנה אחת מ-10,494 ₪ ל-12,754 ₪, וכאשר השכר הממוצע עולה מ-12,882 ₪ ל-15,751 ₪, מדובר, לטעמי, בגידול הכנסות פנטסטי אשר לא מתיישב כלל עם הטענות של קש"ת.

טענה נוספת: אין אנו, חברי הקיבוץ, מוכנים לצמצם את ענפי השירות.

התייחסותי: ראשית, חסרים נתונים מספריים. למשל: מהו החיסכון הכספי מצמצום שעות הפעילות של הבריכה? מה העלות הכספית של צמצום מספר התקנים של צוותי החינוך לעומת התועלת שבכך לילדינו? לעומת זאת, לא קיימת בפרסום קש"ת שום התייחסות לאחריותה להתייעלות ענפי השירות - האם ניתן לצמצם בכ"א בענפים השונים מבלי לגרוע מאיכות השירות? או מענה לשאלה מדוע עשרות עובדי פנים שהינם חברי קיבוץ מתומחרים פחות או יותר בשכר מינימום בלבד. הרי אם יועלה שכרם (למרות שזה מעבר "מכיס לכיס" בתוך הקיבוץ) זה יגביל את הענף בכ"א שהוא מעסיק ועשוי להביא מעצמו להתייעלות בו.

בהקשר זה של התייעלות ענפים, חסרה התייחסות בפרסום קש"ת לאחריותה לחריגות תקציב בתחום האחזקה (לפעמים במאות אחוזים בשנה), ייתכן בשל תמחור שנתי לא נכון של הענף. חסרה בעיני גם התייחסות לחיסכון אפשרי בתחום הרכש (נכתב דו"ח מבקר הפנים בעניין), וכיצד ניתן לחסוך בהוצאות מזכירות (הוצאות בגין שכר עו"ד ויועצים למיניהם אשר נתונים לגביהם לא מועברים לציבור). דוגמה נוספת - לאחרונה הוצגו בועדת משק הפקות לקחים מפרויקטים שחרגו בסכומים גבוהים ביותר מהתוכנית המקורית שלהם (שיפוץ הכלבולית, פרויקט שער הכניסה והכביש העוקף), אולי גם שם יש מקום לחיסכון בהוצאות אשר מכבידות על קופת הקהילה.

לפני ההצבעה הראשונה על חוברת השינוי פרסמה קש"ת בקהילנט קריאה לחברים להצביע בעד החוברת. ללא כל קשר לדעתי האישית בקשר לתהליך (גילוי נאות: תומך), אני סבור, כי מספר נתונים אשר הופיעו בפרסום זה אינם משקפים את התמונה כולה, וברצוני להתייחס אליהם:

הטענה המרכזית של קש"ת: במהלך השנים גדלה האוכלוסייה שלנו (יותר חברים, ילדים ותושבים), אך אין גידול משמעותי בהכנסות. הסיבה העיקרית לכך היא שחברים עושים ככל שביכולתם להעלים הכנסות מהקיבוץ וליטול לכיסם הפרטי כספים המיועדים לכלל הציבור. השיטות: עבודה במקום נוסף בשעות הפנאי, אי העברת כל המשכורת, קבלת בונוסים מהמעסיק שלא דרך התלוש, אי פדיון קרנות השתלמות, קבלת רכב ממקום העבודה אשר מקטין את המשכורת, הוצאות ענקיות על נסיעות עבודה, אש"ל שהולך וגדל ועוד.

התייחסותי: אמנם הדברים נכתבו על כלל חברי הקיבוץ, אך ברור כי מלבד סעיף "עבודה במקום נוסף בשעות הפנאי" אשר רלוונטי גם לעובדי הפנים בקיבוץ, הרי שהרוב המכריע של הטענות מופנה קולקטיבית כנגד ציבור עובדי החוץ. בשנת 2018 היו על פי נתוני מש"א 154 חברים אשר סווגו כעובדי חוץ.

בראייתי, ההאשמות אלה בטלות כל עוד אינן מגובות בנתונים אשר נמסרים לציבור: על כמה עובדים מדובר (בודדים? עשרות? מאה? כולם?), מה אחוז השכר שאינו מגיע לקופה הציבורית? (אחוז מהשכר? עשרה אחוזים? חמישים אחוזים?), מה היקף "העלמות השכר" של עובדי החוץ מדי חודש או מדי שנה (אלפים? עשרות אלפים? מאות אלפים? מיליונים?). כל זאת, כאשר ביכולתה של קש"ת בסיוע מש"א לפתור את המקרים הבעייתיים באומץ ובנחישות.

לשם דוגמה, כבר פורסם לציבור בעבר כי בעיית קרנות ההשתלמות טופלה בנחישות בשילוב של מש"א, מנהל הכספים והמזכירות, וכיום אין חברים שלא פוּדוּם את הקרנות, ואם קיימים כאלה אזי שמדובר על 2-3 מקרים אשר מצויים בטיפול. מהצד השני של המטבע, הקיבוץ (מש"א בהנחיית קש"ת) מתעלם לחלוטין מהחברים עובדי החוץ, ולא קובע איתם אפילו פגישה שנתי אחת על מנת לדון בגובה השכר שלהם, בציפיות של הקיבוץ מהם להגדלת הכנסה, לברר כיצד מש"א יכולים לעזור מניסיונם

בראייתי, המקום של קש"ת בתהליך זה הוא בדיוק לדאוג לחיבור בין ההנהלה הציבורית לבין הציבור. קרי, להשאיר את שעות הגנים על כנן תוך כדי הסבר לציבור מהי העלות לכך ועל חשבון מה היא תגיע, או לבחון מי היא האוכלוסייה העיקרית הנפגעת מהשינוי, וכיצד ניתן למצוא עבודה פתרון (למשל, עובדי חוץ אשר עובדים כשעת נסיעה מהקיבוץ, התלויים בפקקים ונדרשים לעבוד 9 שעות וחצי. שהרי במצב זה הם פשוט אינם יכולים להגיע לגן עד שעה 16:00).

המצב שנוצר הוא, שהורים אשר מרגישים נפגעים צריכים לפנות למרכזת הגיל הרך, והיא בתורה מפנה אותם אל מש"א, ומש"א אומרת להם שהם יכולים לקבל 40 ₪ עבור שעותיים בייביסיטר פעמיים בשבוע. זהו פתרון חסר, כל עוד לא עושים סדר בכל הקשור למוסד ה"בייביסיטר" בקיבוץ.

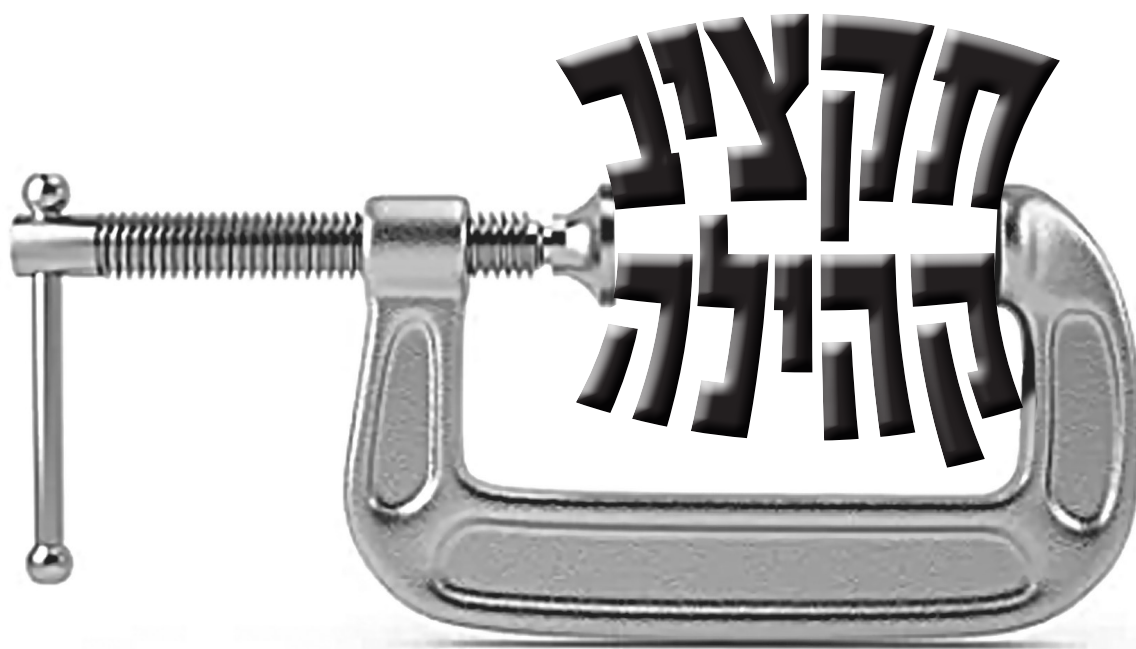
אינני סבור כי שינוי באורחות החיים לכשעצמו יביא להתייעלות ולחסכון בקהילה, אלא ניהול נכון ומנהיגות. החוברת הנוכחית שהוצגה לציבור נעדרת, בעיני, אמירות ברורות על אודות אכיפה וסנקציות שיוטלו על מי שיפר באופן מהותי את תקנוני הקיבוץ. לפני מספר שנים הקיבוץ דחה הצעה פרטית שעלתה לשיחה, ואשר שאפה לתת למוסדות כלים להתמודדות עם הפרות אלו. המזכירות עצמה סירבה לתמוך בהצעה זו כי לא רצתה למלא תפקיד של "שוטר". איזו מוטיבציה שונה תהיה בעתיד, לאחר שינוי, למוסדות הקיבוץ לבצע אכיפה בכפוף לתקנון הקיבוץ ולהחלטות המזכירות והשיחה?

סעיפים בתקציב שיצטרכו להשתנות: הפרסום מונה שורה של קיצוצים בתחום השירותים ותקציבי החבר שנהיה מחויבים בהם אם וכאשר לא יעבור השינוי בקיבוץ. באופן אישי, אני לא נרתע מחלק מהמהלכים שמוצעים, וסבור שניתן היה לקדם גם קודם לכן ללא כל קשר לשינוי שיבוא או לא.

יחד עם זאת, קיבלנו שתי דוגמאות בעת האחרונה לכך ששינויים כאלה צריכים להתבצע תוך כדי הידברות עם הקהילה ולא להיות מונחתים כמכת גרזן:

1. **שינוי בתקנון הבריכה** - הקיבוץ חשב אחרת מקש"ת, ושיחת הקיבוץ דחתה את השינויים שפורסמו בעיתון הקיבוץ.
2. **שינוי שעות סגירת הגנים** - בהנהלת הקיבוץ (ובתוך כך ההנהלה הציבורית של החינוך) לא הצליחו ככל הנראה להבין את הסיטואציה אליה הם גוררים את הציבור. גם אם ההחלטה של מרכזת הגיל הרך על שינוי שעות סגירת הגנים הגיעה מתוך שיקולים מקצועיים בלבד, האחריות בסופו של דבר היא של הנהלת הקהילה להסתכל על כלל המערכת. אבל, כאשר ההסתכלות על חברי הקיבוץ הינה כעל עבריינים עד שלא יוכח אחרת (ראו הטענות לעיל), אזי שרמת האמון בין הצדדים לא קיימת. כך יוצא, שמתפרסמת (שוב) הודעה לחברי הקיבוץ על הקדמת שעות סגירת הגנים ממש לפני תחילת השנה החדשה בספטמבר.

ערן שבתאי

געגועים לבית ראש הממשלה

מאת: אופיר עוז

בבוקר הגיע אלינו איזה מוישה-גרויס; אחד מהממשל הגבוה; חליפה, עניבה, כל מה שצריך. יצאתי עם יעקב לאלנבי. הגמלים חזרו מהים. פרקנו מעל הרבשות שלהם את השקים עם הזיפוף. לקחנו ארבעה שקים כל אחד וסחבנו פנימה. שפכנו אותם לפיילה, ואני ערבבתי עם המלט. ההוא מהממשל עמד מעלי. "שלום פנחס, שמי גרעון." שפכתי קצת מים מהדלי. "אני שומע שמדברים כאן טובות עליך." שמתי את הדלי בחזרה. לקחתי את הכף. "יש לי עבודה טובה בשבילך, פנחס." אמרתי: "יש לי עבודה." אמר לי: "עבודה חשובה, ציונית, יש גם כסף." המשכתי לערבב את הטיח. "מחר תביא את המסמכים שלך, נבדוק אותם. אם הכול בסדר, תוכל להתחיל כבר באותו יום, מה אתה אומר?" הפסקתי עם הערבוב והתרוממתי. מה זה עבודה ציונית? שתקתי, זאת לא עבודה ציונית? אבל כסף היה חסר. אמרתי: "בסדר."

למחרת באתי לעבודה כרגיל. בזמן ארוחת צהריים הגיע גרעון. נתתי לו את המסמכים. הוא הסתכל בהם כמה דקות. בסוף אמר לי לבוא איתו. לקח אותי למשרדים הגבוהים של הממשלה, הכניס אותי לחדר עם איזה קלויץ; חליפה, חפתים, משקפיים עגולים, מתקן שחור לעטים עם השם שלו באותיות מזהב. ישבתי מהצד השני של השולחן. הוא שאל אותי שאלות. עניתי. שאל על המלחמה, על הקרבות בלטרון, על הפציעה. עניתי. שאל מאיפה באתי. סיפרתי. אמר לי: "תראה את המספר." הפשלתי את השרוול והראיתי לו. "גם אשתי באה משם", הוא אמר. "מה השם?" שאלתי. אמר לי את השם. לא הכרתי אותה, אבל זה כנראה הספיק. הוא אמר לי לחכות, קם, והלך לחדר אחר. כשחזר, נתן לי איזה נייר ואמר להביא אותו מחר, יחד עם כל שאר המסמכים, לשדרות קק"ל מספר זה וזה. שאלתי: "מה זה?" אמר לי: "זיווג ביטחוני." שאלתי: "מה זה זיווג?" אמר לי: "תבוא מחר, יטפלו בך."

בשדרות קק"ל עמדו שוטרים ליד השער. חיפשתי בעיניים את גרעון. הוא לא היה שם. חיפשתי את ארון קלויץ. גם הוא לא היה שם. שוטר קרא לי. נתתי לו את הניירות. הוא הסתכל, אמר משהו לשוטר לידו והכניס אותי. בפנים כבר עברו שלושה פועלים. שם הזיפוף לא הגיע עם גמלים, שם הכול חיכה לנו במרפסת. אברם, מנהל העבודה, אמר

ברכות חמות לאופיר עוז (בן הזוג של גליה פלד) שקיבל את הפרס הראשון בתחרות הסיפור הקצר בעמק חפר!

הסיפור שלו- "געגועים לראש הממשלה"- גרם לי להתפעלות והנאה. הוא הצליח במינימום מילים להעביר קפסולת זמן של תקופה שלמה, ולעשות זאת בהומור, ברגש ועם מטען היסטורי כבד.

הסיפור יתפרסם בקרוב בביטאון אגודת הסופרים, אך כדי שגם חברי הקיבוץ יוכלו ליהנות ממנו - מצאנו לנכון לפרסמו כאן בעיתון.

מוזמנים להירגע עם כוס קפה וקוביות שוקולד מתחת לפרגולה או סתם זרוקים על ערסל ליד דלת הכניסה לביתכם (תלוי בוותק) ולקרוא אותו.

העורך

לי לערבב את הטיח. לקחתי את הכף וערבבתי. שאלתי אותם: "בית של מי זה?" אמרו לי: "אתה לא יודע?" אמרתי: "לא". אמרו לי: "זה הבית של בן גוריון." אמרתי: "איזה בן גוריון?" הם הפסיקו את העבודה, הסתכלו עלי וצחקו. הסתכלתי מסביב. זה הבית של ראש הממשלה? "בוא אחרי", אמר לי אברם. הלכתי אחריו במסדרון. הוא פתח דלת של מזווה והראה לי בלוק שוקולד ענק. "שני קילו!" הוא הרים את האצבע שלו, "וכל המדינה - בצנע!" הסכמתי איתו עם הראש אבל בלב חשבתי: ראש ממשלה, מגיע לו בלוק שוקולד.

כל היום חיפשתי אותו בעיניים. לא מצאתי. רק אשתו הבלבוסטת הסתובבה עם הנעליים הכבדות וברקה אצלנו איך מתקדמת העבודה. בסוף היום, כשכבר יצאנו, ראיתי אותו עובר; איש קטן, כרס בולטת מקדימה, שיער שמתנופף ברוח כמו דגל. הוא לא שם לב אלינו. למחרת בבוקר הוא ירד למטבח ואכל את ארוחת הבוקר שלו. המשכתי בעבודה כרגיל וכל כמה דקות הרמתי את הראש לדלת הסגורה. בסוף הוא יצא, בא אלינו, בירך לשלום. עשיתי היכרות עם ראש הממשלה. לחצנו ידיים. "מהיכן אתה פנחס?" שאל. סיפרתי לו. הוא קימט את המצח. ואחרי רגע ביקש לדבר איתי בחדר שלו, בקומה השנייה. נבהלתי. הלכתי מהר לשטוף ידיים מכל המלט והלכלוך בזמן שהוא כבר עלה במדרגות. מיהרתי אחריו.

בחדר שלו - במקום קירות היו ספרים, בלי סוף ספרים, ספרים גדולים וקטנים, עבים ודקים, עומדים ושוכבים, ספרים בכל הצבעים. הוא הזמין אותי לשבת והתיישב על הכורסא שלו. פולה הגישה לנו תה וביסקוויטים. על השולחן עמדו עוד שתי ערימות של ספרים. רציתי לשאול אם הוא קורא את כל הספרים האלה. לא שאלתי. שתינו את התה. ראש הממשלה ביקש שאספר לו על המחנות. סיפרתי קצת, דברים קטנים; לא היה לי נעים; פחדתי שאני מסיח את דעתו מאיזו מלחמה, או משהו. אבל הוא הקשיב בסבלנות. לאט לאט זיכרונות התחילו להישפך לי מתוך הראש. דיברתי ודיברתי, והוא נשען על הכורסא שלו וליטף לעצמו את הלחי. מידי פעם עברה פולה ליד הדלת וצעקה: "דוויט'ל! תשתה את התה שלך!!!" "דוויט'ל! תאכל את הביסקוויט!!!" הסתכלתי על ראש הממשלה. הוא סימן לי להמשיך.

ככה נפגשנו כל יום אחרי ארוחת הבוקר, שתינו תה, אכלנו משהו. כבר סיימתי לספר לו על המחנות ועברתי לעלייה. סיפרתי לו על הלילות הראשונים בתל אביב, על השינה בחדרי מדרגות, על אוכל שאספתי מהפחים, אחר כך על המלחמה, על המתים בלטרון, על השחרור, על העבודה בבניין, על הגמלים באלנבי שהביאו את הזיפוזף מהים. לא

שמעתי את הנעליים הכבדות במדרגות. אבל הוא כנראה שמע. לאט הניח את כוס התה שלו על השולחן. פולה פרצה בדלת ברעש גדול. "היה פה שוקולד!" צעקה עלינו, "איפה?" הסתכלתי עליו. הוא שם את הראש שלו בתוך כף היד. ראש הממשלה הסתתר מאשתו. פולה רטנה, הסתובבה וירדה במדרגות. ואני ראיתי בפנים של ראש הממשלה קצה של חיוך.

למחרת סיימנו את העבודה. ניקינו אחרינו. אברם חילק את התשלום. לפני שיצאנו הלכתי אל הגברת פולה. שאלתי איפה כבוד ראש הממשלה. אמרה שהוא בירושלים, בישיבה חשובה. אמרתי: "את יכולה למסור לו משהו בשמי?" אמרה: "כן." אבל לא הצלחתי לחשוב על שום דבר.

"לא משנה", אמרתי, "תודה." אספתי את הדברים שלי ויצאתי אחרי הפועלים. הם כבר הלכו, רק את הגב של אברם ראיתי. הוא חצה את הכביש. מיהרתי אחריו. "מה יהיה מחר?" שאלתי.

"מחר? אפילו הוא לא יודע מה יהיה מחר." אמר והצביע לשמיים, המשיך ללכת ונעלם בין הבניינים. הסתכלתי למעלה. השמיים היו פתוחים וריקים, שמים בלי ענן, בלי ציפור. חשבתי לטייל קצת בים, אומרים שהוא מסתובב שם הרבה. אבל הוא בירושלים עכשיו, בישיבה חשובה. אולי מחר.

הלכתי מזרחה לאורך רחוב קק"ל. פניתי שמאלה בדיזינגוף. מכוניות צפרו, נערים צעקו, גברות ואדונים התהלכו במעילים ארוכים. ראיתי כתובת על קיר: "קפה בתיה". בחיים שלי לא ישבתי בבית קפה. נכנסתי. ישבתי עם הפנים לרחוב. הסתכלתי על הבאים וההולכים, היוצאים והנכנסים. יש להם בשביל מה.

"מה בשבילך אדוני?"

אדוני?

מלצר גבוה עמד מעלי.

"תה בבקשה." אמרתי.

"תה לאדוני." הוא אמר, קד קידה, והסתובב.

"אה, סליחה?"

"כן אדוני."

"אולי יש לכם קצת שוקולד?"

"שוקולד לאדוני." הוא אמר, שוב קד קידה, הסתובב ונכנס פנימה.

התרווחתי בכיסא והסתכלתי ברחוב, בתנועה שזורמת, בזמן שעובר, בכלום הזה שמחכה לי ואין לי מה לעשות איתו, בצל שהתחיל לזחול על המדרכות.

הידעתם? מדע גדול - בקטנה...

חסידה לבנה שבגופה נעוץ חץ פתרה את תעלומת נדידת העופות

אחרי מסלולי נדידה של עופות ושל בעלי חיים אחרים באמצעות משדרים לווייניים שמודבקים לגבם, או מוצמדים לקולר על צווארם או לרתמה מיוחדת.

עוד מעט תחל נדידת החסידות בחזרה לאפריקה, ושיאה יהיה באוגוסט-ספטמבר. עופות רבים אחרים יעשו גם הם את הדרך דרומה. למעשה, בכל עונת נדידה עוברים בשמי ישראל כחצי מיליארד (500,000,000) עופות!! לנו הישראלים יש מזל גדול! מכיוון שאנחנו יושבים בדיוק בצומת שבין אפריקה לאסיה ולאירופה, התברכנו במיקום מושלם לחזות בפלא הזה. צפייה בנדידה היא אחת מחוויות הטבע המדהימות ביותר שניתן לחזות בהן, אז רשמו ביומנים - שלא תפספסו.

מאת קרן אור

ושני גרוש היסטוריים: היו בהחלט הוגים בעת העתיקה שידעו היטב שחסידות נודדות וגם הבינו שהנדידה עונתית - הם פשוט לא היו בטוחים מה יעד הנדידה. פליניוס הזקן כתב במאה הראשונה לספירה כך: "נכון לזמננו איש לא הצליח לקבוע מהיכן באות החסידות או לאן הן הולכות כאשר הן עוזבות אותנו. אין שום ספק, שכמו העגורים, הן עושות מרחק רב, כשהעגורים הם אורחי החורף שלנו בעוד החסידות אורחות הקיץ" (היסטוריה נטוראליס, ספר 10, פרק 31)

ממש לא מזמן תיעדה הצפרית והצלמת רוטי רם מחזה מדהים: חסידה לבנה, שבגופה נעוץ חץ או חנית. ניסיונות של פקחי רשות הטבע והגנים ללכוד את החסידה ולהביאה לטיפול לא צלחו. היא פשוט עפה לה. זה כמעט בלתי אפשרי ללכוד עוף פצוע שעדיין יכול לעוף. זו לא פעם ראשונה ולא שנייה שמתועדות כאן חסידות שהגיעו לישראל אחרי נדידה ארוכה מאפריקה, כשחץ נעוץ בגופן.

זה הזכיר לי מיד את הרהורו של הולדן קולפילד, גיבור הספר "התפסן בשדה השיפון" מאת סלינג'ר: "...לאן מסתלקים הברווזים כשהבריכה קופאת ונעשית כולה קרח. שאלתי את עצמי אם משהו בא ולוקח אותם באוטו משא לגן חיות או משהו כזה. או שסתם עפים להם."

הרהורים כמו זה של הולדן עברו במוחם של הרבה מאוד אנשים בזמנים עברו. שכן עופות הופיעו באביב ונעלמו בחורף, או ההפך, ואיש לא הבין איך ולאן הם נעלמים. זו הייתה תעלומה. אריסטו חשב שהעופות הנעלמים נמצאים בתרדמת חורף, אולי אפילו בקרקעית הים או האגם. השערות אחרות אף הרחיקו לכת וטענו שהעופות עפו לירח לבלות בו את החורף, או הפכו לעכברים. עד שנטבע המונח Pfeilstorch, מונח ש"פתר" למעשה את התעלומה. פירושו של המונח הגרמני Pfeilstorch הוא "חסידת-חץ". המונח ניתן לחסידות שנצפו באירופה כאשר חץ של צייד אפריקני נעוץ בגופן. עד היום תועדו כמעט 30 חסידות כאלה (כולל אלו שתועדו בישראל).

ה-Pfeilstorch הראשונה נמצאה בשנת 1822 בגרמניה, והיא נצפתה כשחץ נעוץ בצווארה. החסידה הזאת נורתה וניצודה על ידי צייד גרמני, וניתן לראותה גם היום כפוחלץ במוזיאון של אוניברסיטת רוסטוק בגרמניה. החץ שננעץ בצוואר החסידה זוהה על ידי מומחים כחץ ממרכז אפריקה ופתר את תעלומת היעלמות העופות. החסידה בילתה את החורף באפריקה, שם שרדה ניסיון ציד של צייד מקומי, אך לקחה עימה את החץ במסעה המופלא לאירופה.

רק בסוף המאה ה-19 התחילו חוקרים לעקוב אחרי עופות נודדים על ידי טיבוע רגליהם בטבעת עם מספר. עופות מטובעים שנלכדו במקומות שונים לאורך מסלול הנדידה, שרטטו את תוואי הנדידה והרחיבו את הידע שלנו על התופעה המופלאה של נדידת העופות. היום ניתן לעקוב

ברכות חמות
לתומר דקל (בן זוגה של שי גנז)
 אשר סיים בימים אלה תואר שלישי וקיבל
 דוקטורט מאוניברסיטת בן גוריון בתחום
 בינוי ערים.
 כל הכבוד תומר! גאים בק!

ועדת קליטה מברכת בחום את
אייל קליין ואירה סמאי
 על קבלתם לחברות בקיבוץ-מעברות.
 מי ייתן ותיקחו חלק פעיל בחיים
 הקיבוציים, מעכשיו קהילתנו - קהילתכם.
 נורית יואל- בשם ועדת קליטה

ברכות ואיחולים

מזל טוב
 למיכל וירון קין
להולדת הבן
 נכד למיה וחגי

צרו ברכות חמות
 לכל המשפחה המורחבת

עובר ושב

רוני דורון
 הודיעה על
 עזיבת הקיבוץ
 בהצלחה בכל
 רוני!

מייה קרייר
 החלה את לימודיה
 כסטודנטית
 בהצלחה בלימודים!

אלירם כהן
 (בן זוגה של ליעד כהן)
 מצטרף אלינו כתושב
 ברוך הבא אלירם!

נדב גרינבלט
 אמיר דביר-הופמן
 ארד ברון
 ועידן ברון
 סיימו שנת שירות
 והתגייסו כולם לצה"ל!
 מאחלים לכם שירות
 מעניין ומאתגר!

המאפיה הסיציליאנית, אל עבר בקתת חלומות באלפים. התמקמנו ב- 12 החדרים ובבוקר התעוררנו לנוף מרגיז של הרים גבוהים, אגם שנשקף מהחלון, ירוק מכל עבר ושקט לא הגיוני! בישלנו ארוחת בוקר מושלמת מדי, חידדנו את נהלי המקום ובעיקר את החיסכון במים עקב כמות מוגבלת העומדת לרשותנו ממיכל מים שבחורץ. הנחנו משחקי שולחן בסלון מול האה, קבענו חוקים נוקשים נגד הטכנולוגיה של המאה ה- 21 ויצאנו לטיול קצר באחו האינסופי. אישה מקומית העירה לנו שהשטח פרטי, שאסור לנו להסתובב שם ושהיא מועסקת על ידי החקלאי המקומי בשמירה על פרחי הבר שבשטח... שיקמנו את האגו הפגוע במסלול רגלי קצר מעל הבקתה עם קטיף דומדמניות בר אדומות וטעימות ובישיבה פסטורלית וסתמית מול הנוף הקסום והפראי.

איך ממשיכים מכאן שאלתי את עצמי, כמה אוכל לסבול את הרוגע הזה?! יש עוד שבוע שלם לכך. לקחתי פרוסת לחם דגנים טרי והכנסתי לטוסטר במטבח המרהיב שעשוי כולו מעץ עתיק ואיכותי וכאשר הפך לטוסט מזהב וזמין, מרחתי עליו שכבה עבה של טחינה שעשתה את דרכה כל הדרך במסירות, התיישבתי במרפסת המשקיפה אל האופק וחיכיתי בסבלנות לאתגר הבא.

מבצע טחינה המסע לאירופה חלק ב'

פארק חבלים הוא אטרקציה מועדפת עלינו במשפחה וכבר בדרך הנופית עוצרת הנשימה והמתפתלת, סיכמנו אני והאמצעית שהיום אני עושה איתה את המסלול. בחרנו מסלול סביר והתרברבתי בפניה שהפעם אני גומע את זה בקלות, מינימום כמו אורנג'אוטן שמקפץ מעץ לעץ. קופים לחוד ומציאות לחוד - החנקתי את תחושת הפחד כמו קיבוצניק טוב ובמעלה סולם בגובה 16 מטר, מילמלתי שהכל מצוין! שעתיים תמימות היינו תלויים. היא עשתה לי "בית ספר לקופים" ואני הרגשתי בכלל כמו חיה שהכי לא קשורה לטיפוס...

את הביקור סיימנו כאשר "קינחנו", האמיצה ואני באומגה שנוסעת במהירות מעל נהר לאורך 250 מטר! אני לא יודע על מה חשבת, לאחר שיצאתי לדרכי על האומגה מחליק במהירות שיא ושוכח שהאמיצה עוד לא הגיעה לסיום, בנוסף היא נתקעה לקראת הסוף! שעטתי לעברה, מתבונן באישה שלי מגבירה את קצב הליכת הזיקית שלה, לפני שנתאחד ונהפוך לגוש אחד, בבית חולים מקומי...

את יום המחרת החלטנו לפתוח ברחצה רגועה באגם מקומי ויפה. כדי לבשר ש"הישראלים כאן!", חלק מילדי המשפחה הקפצו אבנים על פני המים. לא עברו 5 שניות ומטר של

מבצע טחינה המסע לאירופה חלק א'

הקיץ הישראלי הוא אוסף של בעיות - החל מהלחות, עבור במים בבריכה של הקטנים ועד לאיזו מלחמה שתמיד יכולה לצוץ. כך ששבוע בחו"ל בתקופה הזו הוא דבר מבורך, שבועיים זה נפלא, אבל כשיש לך בת זוג אמיצה, היא מציעה לבלות 7 שבועות ברחבי אירופה! חברת "להב הפקות בע"מ" נוסדה ובמשך כמעט שנה רקמנו מסלול, הכנו רשימות שלא נגמרות וטבלאות אקסל ארוכות. המסלול נרשם, המדינות נקבעו והחלה הספירה לאחור... כך ביום חמסין אחד בתחילת חודש יולי, נפרדנו מהשגרה המוכרת ויצאנו לחפש הרפתקאות ואתגרים.

האתגר הראשון - לבלות שבוע עם עשרים ומשהו בני משפחה באותה בקתה באלפים השווייצרים. אם נשרוד את זה, הכל אפשרי... הגענו עם שני רכבים לשדה התעופה - אחד עם המטען והשני איתנו. הסיטואציה הראשונה שנאלצנו לפתור היתה כבר בצ'ק אין, המשקל הראה שהמזוודה חורגת מהמותר! מה נעשה? אין מצב שנפטרים ממשוהו וכל מה שיש במזוודות חשוב! לשלם עכשיו על משקל יתר זה אומר פחות התפנקות בחו"ל. דילמה... במבצע מהיר מול פרצופם העצבני והמשתהה של הישראלים בתור מאחורינו, זיהינו את מקור הבעיה ומיד העברנו את קופסאות הטחינה הרבות שסחבנו איתנו מארץ הקודש. המשקל התאזן, סימנו "וי" על מבצע הטחינה והמשכנו.

ריח השניצלים המוכרים מחדר האוכל השתלטו על טיסת 1526 של "איזי ג'ט" לז'נבה, כאשר 20 בבוניס מאותה משפחה בולסים אותם בתוך פיתות... נחתנו, שכרנו רכבים ועשינו את דרכנו בשיירת רכבים שחורים שמזכירה את

המקומי עם מיכלית המים והזרים את הנוזל השקוף לתוך הבאר, רקדנו הורה מסביבו כאילו הכריזו זה עתה על קום המדינה!

8 ימים חלפו עברו. נופים מהממים, בקתה מפנקת, אין ספור חוויות בשלל מקומות, נסיעה בין הרים מוריקים ופסגות מושלגות ואנשים חביבים - כל אלו הגיעו לסיימם וצריך לעבור לשלב הבא בטיול... בבוקר קריר, עם שמים חפים מכל ענן, עשינו את דרכנו אל עבר שדה התעופה... החזרת הרכב, צ'ק אין מהיר והכל נראה כאילו לונדון כן מחכה לנו! לקחנו את הזמן. עוד שעה וחצי להמראה ואנחנו שורפים את אחרוני הפרנקים על משקה מסוכר ברשת המזון המהיר ויושבים עם הסנדרביץ' בנחת. החלפת כסף, שירותים כפול 5 נפשות, בידוק תיקי יד ו"טרולים" והנה מגיע רגע מכונן במסע וחבל שכל כך מוקדם. עיכוב עם הכבודה, שיקוף פעם שניה והופ הטחינה הגולמית בידי השוטרת המקומית, שמנערת אותה ומנסה לנחש מה יש בקופסא המזורה... אישה מקומית נחלצת לעזרתי ובצרפתית רהוטה היא מסבירה לה שמדובר במזון. היא לא משתכנעת ומגייעת שתי שוטרות נוספות כדי לקרוא תיגר על הדבר הכי מעניין שקרה להן לאחרונה במשמרת. הן מבינות לליבי, מחייכות במבוכה ומסבירות לי שיחד עם הדאודורנט, שגם אותו הן החרימו, אאלץ להיפרד מהמאכל המזרחי, אלא אם אשלם במיוחד... וכך נגדע בפתאומיות המסע של הטחינה, שהוא חלק בלתי נפרד מהמסע שלנו. עמדנו דקת דומיה, אמרנו קדיש והמשכנו לכיוון שער היציאה, כאשר בינתיים הזמן בשעון כבר מתכרסם לאיטו.

עכשיו נשארה רק ביקורת דרכונים ולפתע הטיסה אמורה לצאת בעוד 17 דקות! לחץ קל נרשם והתחלנו להאיץ תהליכים! עברנו את הדרכונים. ריצה קלה לשער, 5 דקות בלבד זה מה שנותר. בחורה ישראלית שרצה בעקבותינו כי חשבה שאנחנו ממריאים לת"א, נאלצה לגלות שסתם עקבה אחרינו... דייל קרקע זועף מישיר אלינו מבט תוך שהוא מסביר שכרז בשמותינו. התבאסנו שלא שמענו את הרגע הזה, ניגבנו אגלי זיעה מהמצח ויצאנו לכיוון המסלול. מונית ספיישל חיכתה רק לנו עם הסעה מיוחדת עד פתח המטוס! במטוס כולם ישובים, חגורים, מביטים על המשפחה הישראלית שזה עתה עשתה טובה, לקחה את הזמן והגיעה בשנייה האחרונה.

איל להב

מה לעשות?! החזרתי מבט לכל המביטים, כאילו אומר: "אני בטוח שבצוואתה הטחינה היתה אומרת לנו שלא נישבר ונמשיך כאילו הכל כרגיל".

"ברכות" בצרפתית ירד עלינו מכיוונם של 3 דייגים מקומיים, שככל הנראה חיבלנו להם בפרנסה היומית. כדי להירגע גם מזה, נכנסתי למים בבת אחת. למה אף אחד לא הזהיר אותי שטמפרטורת המים בסביבות 10 מעלות?!? ניסיתי לשחות. התאבנתי. הסדרתי נשימה בכוחות מחודשים וחייכתי לכולם תוך שאני מסנן - "מרענן, כדאי לכם!"

אין ביקור בשוויץ ללא חווית כניסה למפעל שוקולד וכך עשינו. היה נחמד - קצת היסטוריה של הנוזל החום, הרבה מניפולציה כדי לרכוש ממנו בחנות המקומית, אבל בסוף יש טעימות של כ-15 סוגים שונים! התנפנפתי על השלל כמו ילד קטן שזה עתה גילה את הטעם הנפלא! מכל הסוגים, לבן, חלב, עם אגוזים, מריר ועוד ועוד לקח זמן לחוויה לחלחל לגופי, אבל כשהיא כבר חילחלה, השתלטה עלי מיגרנה קשה שליוותה אותי לאורך כל הלילה. עיניים גדולות - מיגרנה ענקית!

ביום המחרת נסענו להסתובב בעיירה יוקרתית! שמנו משכנתא על שוק משובח, נסענו ברכבת קלה ותיירותית וחזינו בטורניר כדור עף חופים עולמי שבדיוק מתקיים שם. נכנסנו לאיצטדיון, הקטנצ'יק הצטרף לאוהדים של הזוג הצ'כי ושר איתם! ממולם זוג קנדי. באחת הנקודות של הזוג מקנדה, כולם השתתקו, רק הקטן והחד פתח את גרונו ובלתי להתבלבל צעק "What the Fuck!?" כולם הסתכלו וצחקו... ואני, אני התחפרתי במושב, רוצה שהאדמה תבלע אותי עכשיו! וממלמל בקול "מי זה הילד הזה? למי הוא שייך...?"

למחרת חזרנו לטבע. נסענו בנוף מהמם אל עבר פארק פרפרים ומיני חיות. הקטנצ'יק המשיך לתת את הטון - הוא גילה מקום שאפשר להציץ עם הראש כאשר הגוף זה כנפיים של פרפר. במקום רק להציץ עם הראש, הוא הכניס את כל הראש לתוך טבעת ברזל ובמשך דקות לא מעטות נאלצתי להגדס את היציאה שלו וכמעט קראתי לרתך מקומי שיבוא לנסר את הברזל.

דבר נוסף שדרש הינדוס בשבוע הזה היו שרירי הצוואר והעורף, מכיוון שהתקרה בבקתה נמוכה ובכל רגע נתון שומעים מישהו צועק איי! כי דפק את הראש באחד החדרים... אחד מקסמי המקום שהוא מבודד באלפים ולכן הוא לא מחובר לקו המים של הכפר הקרוב. המים שבהם השתמשנו מגיעים מבאר גדולה שם נאגרים מי גשמים. אתגר המשפחה בהחלט התחדר כאשר המים נגמרו לפתע! הקפדנו על מקלחת לא בכל יום, היו אמיצים שיכולתי לספור להם שתי מקלחות בלבד ב-6 ימים. חמ"ל מים נפתח - ובמשך יממה וחצי ציחצחנו שיניים עם מים מבקבוקים שמילאנו בכפר הקרוב, התקלחנו במלתחות של הבריכה הציבורית הקרובה ובמקרים דחופים של שירותים - שלחנו את המתאפקים לשירותים ציבוריים... הכלים עלו על גדותיהם, אבל אנחנו נשארו משפחה מאוחדת ושמחה. כאשר הגיע האיכר

